

Dünya Klasikleri

Lassie

Eric Knight

Lassie

Eric Knight

Çeviren

Hatice Babavatan

MEB Talim ve Terbiye Kurulu'nun 2207 sayılı Tebliğler
Dergisi'nde yayınlanan kararı ile ilkokul ve ortaokul
öğrencilerine tavsiye edilmiştir.

Lassie

Erdem Yayın Grubu: 59
Erdem Çocuk: 59
ISBN: 978-975-501-336-7

Genel Yayın Yönetmeni
Melike Günyüz

Yazan
Eric Knight

Çeviren
Hatice Babavatan

Resimleyen
Mert Tugen

Görsel Yapım

© 2013, Erdem Yayınları Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtımı için yapılacak
kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

14. Baskı: İstanbul, 2020

Baskı: Alfabes Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah. Enköop 1. Sok. No: 1B/-1
Başakşehir/İstanbul T: 0212 485 21 25
Matbaa Sertifika Numarası: 46012

ERDEM YAYINLARI TİC. A.Ş.
Başak Mah. Mevlana Celaleddini Rumi Cad. No: 26
Bodrum Kat: 34480 Başakşehir / İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@erdemyayinlari.com.tr www.erdemyayinlari.com.tr
Yayıncı Sertifika Numarası: 40018

Bu kitabın sahibi:

Ön Söz

Bir toplum kültürünü, kendi tarihi içinde biriktirdiği ve nesilden nesile aktardığı değerlerden oluşturur. Kültür yaşayan, gelişen ve etkileşen bir oluşumdur. Bu sebeple diğer kültürlerle sıkı bir etkileşim içindedir. Bütün kültürler birbirlerinden ilham alıp beslenirler. İşte klasikler de bu beslenmenin en önemli göstergesidir.

Evrensel kültürün ortak paydası olan Batı klasiklerini çocuklarımızla buluşturmak amacıyla, orijinal dilinden sadeleştirerek yirmi beş eserden oluşan bir seçki hazırladık. Heyecanlı, duygulu, şaşırtıcı pek çok maceranın yer aldığı bu seçkinin, klasikler için iyi bir rehber olmasını ümit ediyoruz.

Satılık Değil

Greenall Köprüsü civarında oturan herkes, Sam Carrac-
lough'ın Lassie'sini bilirdi. Bunun üç nedeni var denilebilir.

Bir kere o, köyde herkesin kabul ettiği gibi en iyi İskoç
köpeğiydi. Bu yerinde bir övgüydü. Kuzey İngiltere'nin bu
soğuk bölgesinde köpekler hiçbir bölgede görülmediği kadar
iyi gelişıyorlardı. Soğuk ve düz bozkırları yalayarak geçen
rüzgâr köpeklerin gür postlu olmasını sağlıyor ve onları en
az orada yaşayan insanlar kadar dayanıklı hâle getiriyordu.

Lassie'nin köyde iyi bilinmesinin bir başka sebebi de
onun için söylenilen, "Saatlerinizi ona göre ayarlayabilirsiniz."
sözüydü. Bu, birkaç yıl önce başlamıştı. Lassie, parlak
ve deli dolu bir yavruyken bir gün Sam Carracclough'ın oğlu
Joe, eve büyük bir heyecanla gelmişti.

- Anne! Bugün okuldan çıktığımda beni bekleyen kimdi
dersin? Lassie! Peki sence orada olduğumu nasıl bildi?

– Kim bilir belki kokunu almıştır Joel

Her nedense Lassie okulun kapısında bekliyordu. Ertesi günler ve haftalarda da Lassie hep aynı saatte okulun kapısına koştu. Aradan aylar yıllar geçmişti ama değişen hiçbir şey olmamıştı. Evlerinin pencerelerinden bakan kadınlar, High Street'deki kapılarında duran dükkân sahipleri siyah beyaz ve altın renkli köpeği koşuştururken gördüklerinde,

– Dörde beş var, işte Lassie, diyorlardı.

Herkesin Lassie'yi sevmesi için diğer bir neden de onun asil oluşuydu.

Dimdik bir kafası vardı Lassie'nin. Küçük bir tıkırtıyı bile hiç kaçırmayan kulakları, Lassie'nin yüzünü daha da sevimli yapardı. Siyah beyaz tüyleriye ışıltılı parlardı. Hele Joe'yu gördüğünde bir o yana bir bu yana zıplayan Lassie, asil bir yarış atını andırırdı.

Rudling Dükü yıllardır Lassie'yi almak için elinden geleni yapmıştı. Ancak Sam Carraclough'ı bir türlü fikrinden döndürememişti. Aslında ailenin gittikçe bozulan maddi durumu göz önünde bulundurulacak olursa Lassie'yi satmaları gerekecekti.

Lassie Artık Joe'nun Değil

Joe, her zamanki gibi okul çıkışında Lassie'yi göreceğini umuyordu. Ama Lassie orada değildi. Joe, bunun sebebini anlamaya çalışıyordu. İlk önce etrafına bakındı. Sokağın bir aşağısına bir yukarısına doğru yürüdü. "Belki de Lassie geç kaldı." dedi içinden. Bunun gerçek neden olmadığını da çok iyi biliyordu aslında. Bir an için "Belki gezinmeye çıkmıştır." diye düşündü. Joe'nun düşünmekten neredeyse beyni çatlayacaktı.

Peki onun sevgili köpeği nerede olabilirdi?

Joe, dünyada binlerce çocuğun sorunlarını çözmek için başvurdukları sıradan yolları denedi. Annesine bu durumu anlatmak için sokaktan aşağıya doğru koşabildiği kadar hızlı bir şekilde koştu. Hiç durmaksızın High Street'deki dükkânların önünden geçti. Köyden geçide, geçitten evin kapısına kadar bir patika boyunca koştu. Eve vardığında,

- Anne! Anne, Lassie'ye bir şey oldu. Beni karşılamaya gelmedi, diye haykırdı.

Joe, bunu söyler söylemez tuhaf bir şey olduğunu anladı. Çünkü evde hiç kimse kalkıp ne olduğunu bile sormadı. Hiç kimse güzel köpeklerine kötü bir şey olmuş olabileceği ihtimalini düşünüyör gibi görünmüyordu.

Bayan Carraclough masanın üzerine bir tabak koydu ve,

- Birinin ona söylemesi gerekir, diye ortaya konuştu.

Sonra da,

- Joe, artık bilmen gerekiyor! Lassie bundan böyle okulda seni beklemeyecek. Bunun için ağlamanın hiç faydası yok, dedi.

- Peki ama neden? Ona ne oldu?

- Çünkü o satıldı!

- Satıldı mı, dedi Joe, yüksek bir sesle.

Sonra da,

- Niçin sattınız onu? Niçin?

- Soru sormayı bırak ve gel çayını iç, dedi annesi.

Çocuk usulca masadaki yerine oturdu.

- Hadi Joe, yesene, diye seslendi babası.

Çocuk hiç hareket etmeden tabağına baktı. Bayan Carraclough biraz üzgün, biraz kızgın bir şekilde Joe'ya seslendi:

- Hadi Joe! Yağlı ekmeğini ye. Bak, ne güzel ekmek, daha bugün pişirdim, istemiyor musun?

Çocuk başını eğdi.

– İstemiyorum, dedi kısık bir sesle.

– Ah, köpekler, köpekler, köpekler, diye söylendi annesi.

Sesi kızgınlıkla yükseldi:

– Bütün bunlar bir köpek yüzünden. Bana sorarsan Lassie'nin gittiğine seviniyorum. Ona bakmak bir çocuğa bakmak kadar zordu. Artık gitti ve ben çok memnunum.

Bayan Carracclough böyle öfkeli konuşmuştu. Ancak gözlerinden ne kadar üzgün olduğunu anlamak hiç zor değildi. Her şeye rağmen evde bu olaya en çok üzülen Joe olmuştu. Lassie'nin gidişi onun kalbinde çok büyük bir acı bırakmıştı.

Huysuz Yaşlı Dük

Rudling Dükü çitin kenarında duruyor, etrafına bakıyordu.

Birdenbire sesini yükselterek,

- Hynes, diye kükredi. Hynes! Bu çatlak nerede?

Dük'ün tek bir inancı vardı, o da dünyanın kötüye gittiği düşüncesiydi. Hiçbir şey, kendi gençlik zamanından daha iyi değildi. Atlar o kadar hızlı koşamıyorlar, gençler atılgan ve cesur olamıyorlardı. Kadınlar eskisi kadar güzel değildi ve çiçekler o kadar iyi büyümüyordu ona göre. Köpeklere gelince en terbiyeli, kendi kulübesinde olduğu için Lassie idi.

Huysuz yaşlının sevdiği tek bir insan vardı dünyada, o da torunu Priscilla. Priscilla, az konuşan, kendi kendine yapacak birçok iş bulan genç, güzel bir kızdı.

Dük ona baktıkça kendini daha iyi hissediyordu.

– Döndüğüne sevindim Priscilla, diye söylendi. Yeni köpeğimizi görmeni istiyorum. Harika bir köpek! Bu civarın en iyisi.

Priscilla kulübedeki harika köpeği gördü. Köpek, başını ayaklarının üzerine koymuş yatıyordu. Asil başının nefis koyuluğu, önlüğü ve yakalığının beyazlığıyla zıtlık oluşturuyordu.

Dük, bir ıslık öttürdü. Köpeğin hemen yerinden kalkıp zıplamasını, kuyruğunu sallamasını bekliyordu. Fakat köpek kımıldamadı bile. Orada öylece yatıyor, gözlerini etrafındaki insanlara hiç çevirmiyordu.

Priscilla ellerini şaklatarak eğildi.

– Buraya gel güzel köpek, dedi.

Birkaç saniye için köpeğin iri kahverengi, dalgın ve hüzün dolu gözleri kıza yöneldi.

Priscilla Lassie'nin başını okşayarak,

– İyi görünmüyor büyükbaba, dedi.

– Saçma, diye kükredi Dük. Hiçbir şeyi yok. Hynes, Hynes! Bu adam nerede saklanıyor? Hynes!

– Geliyorum efendim!..

Keskin sesi binanın arkasından işitilen hizmetçi, aceleyle Dük'ün yanına geldi.

– Buyurun efendim, beni mi çağırdınız?

– Tabi ki seni çağırdım, yoksa sağır mısın? Hynes, bu köpeğin nesi var? Solgun görünüyor.

– Efendim, eski sahipleri onu kötü beslemiş, dedi. Ama iyi beslenerek birkaç gün içinde kendine gelir, hiç üzülmeyin efendim, diye çokbilmiş bir edayla Lassie'ye baktı.

– Gözün onda olsun Hynes, diye bağırdı Dük. Bu köpeğe iyi bak!

Lassie Joe'ya Dönüyor

Joe, okuldan çıkıp kapıya doğru yürüdüğünde gözlerine inanamadı. Bir süre durdu ve sonra,

- Lassie, Lassie, diye bağırarak köpeğine koştu.

Joe, köpeğini doyasıya sevdikten sonra High Street'den aşağıya doğru koşuşturdu. Lassie de bu coşkuya kapılmış gibiydi. Onun yanında, köpeklerin çoğu zaman yaptığı gibi havaya sıçrayarak, havlayarak koşuşturuyordu.

Ancak çok geçmeden Joe, gerçeği anladı.

Lassie kaçmıştı! Her şey bundan ibaretti.

Dolayısıyla genç Joe'nun sevinci birdenbire kayboldu. Kalbi hüznle doldu. Yamaçtan evine doğru yavaş ve düşünceli bir şekilde yürüdü. Kapıda köpeğe döndü ve üzgün bir şekilde,

- Burada dur Lassie, dedi.

Sonra da,

– Anne, diye bağırarak bahçeye girdi. Bir sürprizim var. Lassie eve dönmüş!

Joe, annesinin büyük bir şaşkınlıkla kendisine nasıl baktığını gördü. Babası da ateşin yanından onlara bakıyordu. Sonra her ikisinin de gözleri usulca yürüyen köpeğe çevrildi.

Köpek, bu sessizliğin sebebini anlamış gibi bir süre durdu. Sonra farkında olmadan yanlış bir şey yapmış gibi başını önüne eğerek yürüdü. Ocağın yanına gitti ve her ne hata yaptıysa bunu düzeltmeye istekli olduğunu ima eder gibi kuyruğunu salladı.

Joe daha fazla dayanamayarak,

– Onun bizi özlediğini gördüm, hepimizi çok özlemiş. Bu yüzden de onu eve getirdim, dedi.

Joe’nun annesi:

– Ama o Rudling Dükü’ne satıldı, dedi.

Evdeki gergin hava biraz da olsa dağılmıştı. Kısa bir süre için eve bir neşe dolmuştu. Aslında herkes Lassie’yi gerçekten çok özlemişti.

Bu sevincin ardından eve bir sessizlik çöktü. Ta ki Bayan Carraclough:

– Bu Hynes, diye bağırana kadar.

Çok geçmeden Hynes içeri girdi.

– Ah, ben de böyle tahmin etmişim. Sadece burayı nasıl bulacağımı düşünmüştüm, diye bağırdı.

Joe'nun babası yavaşça ayağa kalktı.

– Onu biraz temizliyordum sonra size getirecektim, dedi.

Hynes:

– Eminim getirecektin, dedi. Geri getirecektin, buna şüphem yok. Öyle görünüyor ki artık onu ben götüreceğim.

Hynes, cebinden tasma sırimını çıkararak köpeğin yanına gitti ve tasmayı ona taktı. Lassie kuyruğu aşağıda, adamı takip etti. Hynes durdu ve,

– Görüyorsunuz, dedi. Ben bir çocuk değilim, herhangi bir sahtekârlığı hemen anlarım. Siz Yorkshirelılar! Sizin ve eve geri gelen köpeklerinizin hakkında her şeyi bilirim. Onları başka birine daha satabilmek amacıyla eve geri dönmeleri için eğitirsiniz. Bunları bana yutturamazsınız. Çünkü ben bir sahtekârı gözlerinden tanırım.

Birden durdu, çünkü Joe'nun babası, sinirden kıpkırmızı olmuş yüzüyle kendisine doğru yaklaşıyordu.

– İyi akşamlar, dedi Hynes çabucak.

Lassie'yi deyanına alarak oradan uzaklaştı. Zavallı Joe, Lassie'nin ardından bakakaldı. Ancak yüreğinin de onunla gitmesine engel olamamıştı.

Eve Bir Daha Gelme!

İşlerin yoluna girdiğini zanneden Bay ve Bayan Carclough çok geçmeden bunda yanıldıklarını anlamışlardı. Çünkü ertesi gün Lassie, randevusuna sadık kalarak yine okulun kapısında Joe'yu bekliyordu.

Joe, köpekle birlikte yavaşça yürüdü ve kapıyı açtı. Evde her şey eskisi gibiydi. Annesi akşam yemeğini hazırlıyor, babası ise iş olmadığı için bugünlerde saatlerce yapageldiği gibi ateşin önünde oturup kara kara düşünüyordu.

- O tekrar geldi, dedi Joe.

Sanki Joe'nun sesinde gizli bir umut vardı.

Ancak bütün umutları annesinin ilk sözleriyle birlikte suya düştü. Oysaki bir an için anne ve babasının Lassie'yi geri göndermeyeceklerini düşünmüştü.

- Onu istemiyorum. Hayır onu istemiyorum, diye bağırdı.

Yalvarmanın, canımı sıkmanın hiçbir faydası yok. Geldiği gibi geri gitmeli. Hemen şimdi!

Bu sözler Joe'nun kulaklarında yankılandı. Yorkshire'ın katı yetiştirme tarzı onu, annesinin sözlerine karşılık vermekten alıkoyuyordu. Ama bu sefer kendisini anlamaları için bunu yapmak zorunda olduğunu hissetti.

– Ama anne sadece bir süre için, lüt fen! Sadece bir süre için onu burada tutayım.

– Faydası yok Joe! Onu burada ne kadar fazla tutarsan, buradan almaları o kadar zor olacak. O şimdi geri gitmeli.

– Ama anne, babal! Bakın, iyi görünmüyor. Onu iyi beslemiyorlar. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?

– Hayır! Onu hemen şimdi geri götüreceksiniz, diye bağırdı Bayan Carracloough. Eğer götürmezseniz, Hynes yine buraya gelir. Onun buraya kendi eviymiş gibi girmesine izin vermeyeceğim. Şapkanı tak ve hemen şimdi git!

– Anne, yine eve geri gelecek. Anlamıyor musun? O bizim köpeğimiz!..

Annesi konuşmaktan yorulmuş bir şekilde sandalyeye oturunca Joe sustu. Annesi babasına baktı ve Joe'nun doğru söylediğini onaylarcasına başını salladı.

Joe, sessizce babasını ve Lassie'yi takip etti.

Priscilla, patikanın aşağısında uzun boylu, iri yapılı bir köylüyle onun yanında yürüyen çocuğu gördü. Çocuğun

eli, köpeğin yelesi üzerindeydi. Dedesinin tehlikeli ilerleyişini, köpeğin bir şeyleri protesto edencesine hırıldamasını sonra da çocuğun köpeği susturmak için çıkardığı alçak sesi duydu. Yabancıların yanına kadar dedesini takip etti. Sam Carracough, onun gelişini görünce şapkasını çıkardı ve oğlunu da aynı şeyi yapması için dürttü.

– O, Lassie, dedi Carracough.

– Elbette, o Lassie, diye bağırdı Dük. Her aptal bunu anlayabilir. Onunla ne işiniz var?

– Yine kaçmış ve ben size onu geri getirdim.

Dük ona tehditkâr bir şekilde baktı.

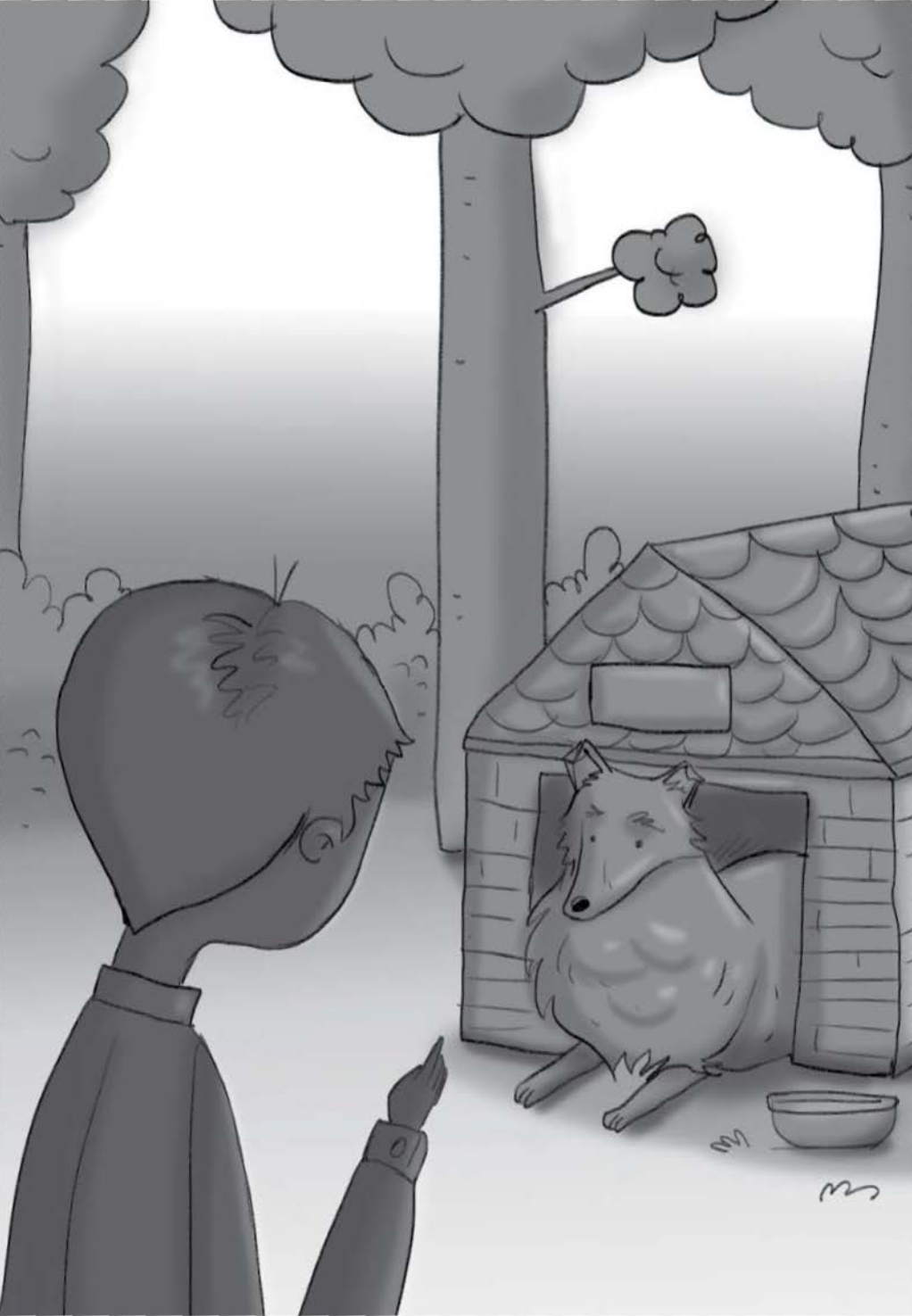
– Onu ahıra kapatacağım, diye mırıldandı ve eğer bir daha kaçarsa!..

Cümlesini yarım bırakarak Lassie'nin yelesinden tutar gibi yaptı.

Priscilla, kulübenin yanındaki çocuğun birinden yardım beklercesine nasıl çaresizce etrafına bakındığını gördü.

Ama birinden yardım gelecekmiş gibi görünmüyordu. Joe yutkundu, konuşmaya başladı. Kelimeler yavaş yavaş ve sessiz bir şekilde çıkıyordu ağzından fakat konuştuğu hızlandı.

– Burada kal ve mutlu olmaya çalış Lassie, diye başladı zor duyulur bir sesle. Ve bir daha eve geri dönme. Burada kal, çünkü sen artık bize ait değilsin ve biz de seni bir daha

asla görmek istemiyoruz. Bu yüzden bizi rahatsız etme, sonsuza kadar burada kal!

Köpek bütün söylenenleri anlamıştı. Kulübenin en uzak köşesine gidip yere uzandı. Joe arkasına bile bakmadan oradan uzaklaşırken Lassie, sessizce inledi.

Kırdaki Gizlenme Yeri

Ertesi gün Lassie, postunu ısıtan yaz güneşinin altında uzanmış yatıyordu. Başı ayaklarının üzerindeydi. Kulakları hâlsiz bir şekilde öne doğru kalkıktı. Vücudu dinleniyor olsa da duyuları gelip gidenlerin ayak seslerine karşı tetikteydi.

Lassie, akşama doğru kımıldamaya başladı. Onu zayıf bir şekilde uyaran bir dürtü vardı içinde. Sönük ve belirsizdi bu dürtü, alarmlı bir saatin çalışıyla insanı uyandırması gibi bir şeydi belki de.

Lassie başını kaldırdı ve esinti yi kokladı.

Kalktı, yavaşça kulübeye doğru yürüdü ve gölgeye uzanıp yattı. Bu da ona hiçbir rahatlık vermedi. Tekrar kalktı ve güneşe çıktı. Kafasındaki tuhaf dürtü onu daha fazla etkiliyordu. Bahçede dolaşmaya başladı, sağlam tellerin yanında yürüyerek daire çiziyordu. İçindeki güç onun oradan oraya dolanmasına, daireler çizmesine neden oluyordu. Sonra bir köşede durdu ve ayağıyla teli tırmalamaya başladı. Bu bir

işaretti sanki, aniden arzusunu anlamıştı. Zamanı gelmişti. Bu Joe'ya gitme zamanıydı.

Teli kuvvetlice tırmaladı ama bunun çok az bir etkisi oldu. Hafızası ona, daha önce buradan teli yırtıp toprağı kazarak kaçtığını hatırlatıyordu.

Ama Hynes orayı, Lassie kaçmasın diye düzeltmişti ve daha sağlam bir telle örtmüştü. Lassie'nin tırmalaması boşunaydı. Zaman geçiyor ve yenilgi onu daha enerjik hâle getiriyordu. Bahçenin içinde dolandı durdu. İçgüdüünün ona kaçmak için bir yol bulabileceğine dair söylediğı her yeri yokladı. Fakat Hynes her tarafı sağlamlaştırmıştı.

Lassie bir an, tellerin birbirine dik açıyla bağlandığı sağ köşeyi keşfetti. Bütün gücüyle zıpladı. Neredeyse en yukarıya çıkmıştı ki aşağıya düştü.

Ama çabuk öğrenmişti. Döndü ve tekrar koştu, bu sefer daha sıkı bir hamle yaptı. Yer çekimi onu aşağı doğru çektiğinde ayaklarıyla teli tırmalıyordu. En üst tarafa kadar çabaladı ve sonunda ön ayakları üste ulaştı. Sonra yavaşça kendini yukarı çekti. Belirsizlik içinde bir an bocaladı. Telin üst kısmı karnına sürtündü. Ama o bunu hissetmemişti. Kafasında tek bir düşünce vardı. Zamanı gelmişti, randevuya sadık kalmalıydı.

Atladı ve bahçenin dışına geçti. Artık tellerin öbür tarafındaydı.

Joe Carracloough, Lassie'yi, orada kalmasını tembih ettikten ve evden kaçtığı için onu azarladıktan sonra bir daha okulda göreceğini ummuyordu. Ama zihninin bir köşesinde, bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini bilmesine rağmen Lassie'nin okul kapısında bekleyen hayali vardı. O gün okuldan çıktığında Lassie'nin her zamanki gibi kendisini beklediğini görünce gözlerine inanamadı.

Köpeğine baktı. Geniş, çocuksu yüzü şaşkınlık ifadesiyle doluydu. Lassie, çocuğun bu sessiz duruşunu görünce yaptığı işin yanlış olduğunu anlamış gibi başını eğdi. İşlemiş olduğu hata için af diler gibi kuyruğunu yavaşça salladı.

Joe Carracloough, onun boynuna dokunmak için elini indirdi.

- Tamam Lassie, dedi yavaşça. Tamam!..

Bu sefer eve gitmek için acele etmedi. Bunun yerine eli köpeğin boynunda, alnı buruşuk bir şekilde hayatındaki bu sıkıntıyı nasıl çözebileceğini düşünüyordu.

Köpeğin yerinde olmadığını fark eden Hynes, hiç zaman kaybetmeden yola koyuldu. Çok geçmemişti ki Carraclooughların kapısına dikildi.

- Nerede o, diye bağırdı.

Bay ve Bayan Carracloough önce Hynes'a daha sonra da birbirlerine baktılar. Hynes'ın ne demek istediğini anlamadılar.

– O evde değil, dedi Bay Carraclough.

– Evet değil, diyerek kocasını destekledi Bayan Carrac-
lough. Ancak Hynes:

– O ve Lassie birlikteler. Lassie, yine kaçtı ve eve gel-
mekten korkuyor. Bilmeli ki onu geri alacağız, dedi.

Kadın bir sandalyeye oturdu ve aralıklı bir şekilde ko-
nuşmaya başladı.

– Aman Allah'ım! Bu evde hiç huzur olmayacak mı?

Kocasını yavaşça kalktı ve kapıya gitti. Askıdan şapkasını
aldı sonra karısına dönerek,

– Endişelenme, dedi. Joe fazla uzağa gitmiş olamaz ve
ikisi de kirları iyi bilirler.

– Seninle birlikte geleceğim, dedi Hynes. Bir sahtekârlık
yapmadığından emin olmak için!

Sam Carraclough bir anda öfkeyle kabardı ve adamın
üzerine yürüdü. Hynes irkilerek,

– Sorun çıkartmazsan senin için iyi olur, dedi.

Carraclough ise,

– Sen hemen evine gideceksin Bay Hynes. Köpeğini
bulur bulmaz sana geri getireceğim, dedi.

Daha sonra Sam Carraclough dışarı çıkarak akşamın
karanlığına daldı. Köye doğru gitmedi. Kuzeydeki uçsuz bu-
caksız yollar boyunca devam eden çıplak araziye varıncaya
kadar tepelerden geçti.

Durmaksızın yürüdü. Karanlık çoktan bastırmıştı ama bu yabancı yerde insanların yıllar boyunca gidip gelerek meydana getirmiş olduğu patikaları rahatlıkla izleyebiliyordu.

Joe'nun babası, oğlunu nerede bulacağını elbette biliyordu. Bozkırın düzlüğü, beş mil¹ kadar gidildikten sonra yerini keskin kayalıklara ve taşlara bıraktı. Orası köydeki insanların yalnız kalmak istedikleri zaman gezindikleri bir yerdi.

İssiz ve ürkütücü mağaralarla dolu kayalıklar, insanın bu derin sessizlik içinde oturup, hayatındaki sorunlar üzerine düşünüp kafa yorabileceği bir yer hâline gelmişti.

Bay Carraclough taşların üzerine basarken mağaralarda bir köpek sesinin yankılandığını fark etti. Patikadan yukarı çıkarak çocukluğundan hatırladığı gibi sesin geldiği yöne doğru gitti ve orada oğluyla köpeğini bir kaya altında buldu. Bir an için sadece adamın nefes alıp vermesi duyuldu ve sonra sesi geldi.

– Hadi Joe, dedi.

Hepsi bu kadardı.

Çocuk itaatkâr bir şekilde doğrularak uğursuz bir sessizlik içinde babasını takip etti. Köpeğiyle birlikte çok iyi bildikleri patikalardan geçtiler. Köye yaklaştıklarında Joe'nun babası bir kere daha konuştu.

¹ mil: Karada 1609, denizde 1852 m. olarak kabul edilen bir uzaklık ölçüsü.

- Eve git ve beni bekle Joe. Ben köpeği kulübesine götüreceğim.

Joe merdivenlerden çıkarken annesi onunla konuşmak istedi.

- Bir hata yaptığını biliyorsun değil mi?

- Evet anne, özür dilerim.

- Her şey olup bittikten sonra özür dilemenin bir faydası yok Joe. Babanı bundan sonra bu şekilde endişelendirip üzmemelisin. Bu çok önemli, özellikle bu sıralar bunu yapmamalısın. Sen iyi bir evlatsın Joe! Bir gün bütün her şey değişecek, her şey eskisi gibi olacak ve sonra ilk iş olarak sana yeni bir köpek alacağız, dedi.

- Ama ben başka bir köpek istemiyorum, diye bağırdı Joe. Asla başka bir köpek istemem!

Aynı zamanda şunu da söylemek istiyordu:

- Sadece Lassie'yi istiyorum!

Lassie Artık Bir Hayal Oldu

Joe'nun gözleri, her gün okuldan çıktıktan sonra Lassie'nin her zaman beklediği kapıya umutla yöneliyordu. Fakat Lassie artık orada beklemiyordu ve hiçbir zaman da orada olmayacaktı. Joe kendini derslerine vermeye çalışmasına rağmen aklı hep Lassie'deydi. Onu bir daha göremeyeceğini anlamıştı artık. Fakat yine de okul bahçesini geçtikten sonra gözlerini kapının yanına çevirmeden edemiyordu.

Değişen sadece Lassie'nin durumu değildi. Joe eve girdiğinde anne ve babasını çoğu zaman birbirlerine kızgın bir şekilde bakarken buluyordu. O içeri girer girmez konuşmayı kesiyorlardı fakat yüzlerinden az önce tartıştıkları anlaşılıyordu.

Bir keresinde gece geç vakit uyanmış, onların konuşmalarını duymuştu. Eskiden olduğu gibi yumuşak ses tonuyla konuşmuyorlardı. Sesleri karışık geliyordu, öfke doluydu.

Sonra sesleri daha iyi duymak için biraz daha yaklaştığında kelimeleri ayırt edebildi.

– Sana söylüyorum, 20 mil kadar uzağa gittim ve hiçbir şey bulamadım.

Sonra sesler kesildi. Joe annesinin sesinin alçaldığını ve yumuşadığını fark etti. Birçok şey eskisi gibi değildi.

Joe bunun üzerine çok düşündü. Annesi, Lassie'yi unutmamasını söylemişti fakat o bunu yapamıyordu. Unutmuş gibi davranıyordu ve onun hakkında konuşmuyordu. Ama Lassie hep aklındaydı.

Okulda sırasına oturup Lassie'yi hayal ediyordu. Belki bir gün rüyalarının gerçekleşeceğini, okuldan çıktığında onu kapıda bulacağını düşünüyordu. Onu orada, sahibinin sesini duyabilmek için kulaklarını dikmiş, tüyleri güneşte parlarken gördüğünü hayal ediyordu. Kuyruğu ona hoş geldin diyor, ağzı, bir köpeğin gülümsemesi şeklinde gerilmiş duruyordu.

Daha sonra eve birlikte mutlu bir şekilde koşacaklardı. Böyle hayal ediyordu Joe. Onun hakkında konuşamasa bile kendini onu hayal etmekten alıkoyamıyordu.

Akşam karanlığı daha yeni oluşmaya başlamıştı ki Joe içeri girdi. Annesinin ve babasının kendisine baktıklarını gördü.

Annesi:

– Neden bu kadar geç kaldın, diye sordu.

Sesi oldukça sertti. Joe onların bugünlerde sık sık yapmış oldukları gibi içeri girmeden önce konuşmuş olduklarını hissetti.

Joe:

– Okulda bekletildim, dedi.

Annesi:

– Ne yapmıştın ki?

– Öğretmen oturmamı söyledi ve ben onu duymadım!

Annesi ellerini beline koyarak,

– Ne yapıyordun, ayakta mı duruyordun, diye sordu.

Joe:

– Pencereden dışarı bakıyordum, diye cevap verdi.

– Niçin pencereden dışarı bakıyordun?

– Kendimi tutamadım!

– Bu bir cevap değil. Kendimi tutamadım demekle neyi kastediyorsun?

Joe, içine düştüğü çaresizliği hissetti. Genellikle anlayışlı olan babası, şimdi ona kızgın kızgın bakıyordu. Kelimelerin ağzından hızlı bir şekilde çıkmaya başlayacağını hissetti.

– Dayanamadım. Saat dörde yakındı. Zamanı gelmişti. Bir köpek havlaması duydum. Onun sesine benziyordu. Ne yaptığımı düşünemedim anne! Gerçekten o olup olmadığına bakıyordum pencereden. İşte bu sırada Timms’in bana oturmamı söylediğini duymamışım. O da beni cezalandırdı.

Joe, annesinin sesinin yükseldiğini duydu.

– Lassie, Lassie, Lassie! Eğer bir daha ondan söz ettiğini duyarsam...

Annesi bile kendisinin ne dediğini anlamamıştı. Joe bütün olanları çok iyi anlıyordu. Keşke anne ve babası da onu anlamış olsalardı.

Joe'nun üzüldüğünü gören babası onunla konuşmak istedi.

– Joe, gerçeklerle yüzleşmelisin. Daha önce çalışıyordum, şimdi ise hükûmetten işsizlik parası alıyorum. Bir köpeği bu parayla beslemek çok zor, o şimdi daha iyi durumda. Olaya bir de böyle bak yavrum. Lassie'nin zayıflamasını, kötü görünmesini istemezsin değil mi? Köpeğinin diğer köpekler gibi olmasını istemezsin değil mi?

– Ona iyi bakardık baba. Bunu yapabılırdık. Benim fazla yemeğe ihtiyacım yok...

– Joe olaya bu şekilde bakmamalısın.

– Onu hâlâ çok sevdiğimi bilmelisin baba!..

– Madem öyle, o zaman mutlu olman gerekir. Çünkü o çok daha iyi durumda. Bir düşün Joe, Lassie'nin şimdi bol bol yiyeceği var. Bir de kendine ait kulübesi ve büyük bir alanı bulunuyor. Herkes ona büyük bir özenle bakıyor. Kendi sarayında yaşayan bir prenses gibi. Bu onun için iyi olmadı mı?

– Ama baba, o daha mutlu olacaktı eğer...

Adam nefesini öfkeyle dışarı verdi:

– Hey Joe! Seni tatmin etmek mümkün değil! Peki o zaman sana şunu söyleyeyim. Lassie'yi kafandan çıkarmalısın. Çünkü onu artık hiçbir zaman göremeyeceksin!

– Neden? Ona ne yaptılar, diye bağırdı Joe.

– Dük onu İskoçya'daki yerine götürdü. Onu gösterilere hazırlayacakmış. Hynes da bir düzine şov köpeğiyle beraber onunla gitti. Artık o, bir daha asla Yorkshire'a gelmeyecek.

Joe, hayatında bu kadar mutsuz olduğu bir zamanı hiç hatırlamıyordu.

Özgürlüğe İlk Adım

Rudling Dükü'nün, denizin üzerinden Shetland Adalarına bakan heybetli bir taş evi vardı. Orada, bu uzak kuzey bölgesinde Lassie'nin de artık yeni bir evi vardı. Onu orada çok iyi besliyorlardı. Verilen yiyecekler her şeyin en iyisiydi. Her gün taranıp fırçalanıyor, manikür yapılıyor ve ona, bir gün büyük gösterilere katılıp Rudling Dükü'ne daha fazla şöhret getirmesi için mükemmel şekilde ayakta durması öğretiliyordu.

Lassie, direnmenin hiçbir faydasının olmayacağını biliyormuş gibi Hynes'in emirlerine harfiyen uymaya çalışıyordu. Ama her gün saat dörtten önce içinde bir şey uyanıp onu çağırıyordu. Ağılın tellerini tırmalamak ve üzerinden atlamak istiyordu.

O gün, yeni emirler üzerine uygulanan yürüyüşlerden birindeydi. Lassie, Hynes'in yanında sakince yürüyordu. Tasması boynuna takılıydı.

Her şey istenildiği gibiydi. Ama Hynes, Lassie'nin, ona yaptırılan egzersizlerden hiç hoşlanmadığını anlıyordu. Bu egzersizler için Dük'ten yediği fırçayı hatırladı ve gereksiz bir şekilde aniden tasmayı çekti. Patronun kim olduğunu köpeğe göstermek istiyordu.

- Gel buraya, diye homurdandı.

Lassie bu ani çekişi boynunda hissetti ve kuşkuya kapıldı. Kafası karışmıştı. Kendinden istenilenleri harfiyen yerine getiriyordu. Ne olduğunu anlayamıyordu. Yürüyüşünü yavaşlattı. Hynes bunu fark etti ve tasmayı tekrar hızla çekti.

- Gel şimdi, sana söylediğim zaman gel, diye bağırdı.

Lassie bu bağırıştan irkildi. Hynes bir daha çekti onu. Lassie her köpeğin yaptığı gibi bir daha ki çekiş için duruşunu sağlamlaştırdı ve başını indirdi.

Hynes onu daha sert çekti ve tasma Lassie'nin boynundan sıyrıldı. Lassie artık özgürdü!

Hynes bir köpek yetiştiricisi gibi davranmadı. Lassie'yi yakalamak için üzerine atladı. Bu, yapılacak en yanlış işti. Çünkü köpek bu durumda içgüdüsel olarak ondan kaçmaya çalışacaktı. Oysaki ona sadece oturmasını söyleseydi bile Hynes'in sözünü dinlerdi.

Hynes bunu çok iyi bilen bir yetiştiriciydi. Yanlış bir şey yaptığını anladı. Eğer bir daha böyle bir hareket yaparsa köpeği daha fazla korkutacaktı. Bu yüzden, en başta yapması gereken şeyi yaptı.

– Buraya Lassie, hadi gel buraya, dedi.

Lassie kararsız bir şekilde duruyordu.

– Güzel Lassie, güzel köpek, dedi yumuşak bir ses tonuyla. Güzel köpek, şimdi orada kal ve sakın bir yere gitme.

Hafifçe eğildi ve parmaklarını köpeğin dikkatini çekmek için şaklattı. Sinsice köpeğe doğru yaklaşıyordu.

– Orada dur şimdi, diye tekrarladı.

Hynes bir süre için ümitlendi, yakalayacak kadar yaklaşmıştı köpeğe. Parmaklarını yelelerine daldırıp tasmayı geçirene kadar onu öyle tutabilirdi. Lassie onu izliyordu. İçindeki his giderek kuvvetlenmeye başlamıştı. Gitme zamanı gelmişti.

Hynes kendini hazırladı. Lassie bunu hissetmiş gibi bir iki adım geriye gitti. Hynes tekrar konuşmaya başladı:

– Güzel Lassie, orada kal, orada!

Lassie artık onu dinlemiyordu. Hisleri, içinde giderek netleşen bir tahrike dönüşmüştü. Eğer bu adam onu yakalarsa bir kez daha hayal kırıklığına uğrayacağını hissetti. Biraz daha geriledi. Tam bu sırada Hynes üzerine atladı. Lassie kenara çekildi.

İçgüdüstü Lassie'ye şunları söylüyordu: "Ondan uzak dur, sana yaklaşmasına izin verme. Çünkü gitme zamanı geldi."

Döndü ve sanki gideceği yer çok yakınmış gibi uzaklaşmaya başladı. Gideceği yerin yüzlerce mil uzakta olduğunu ve bu yolculuğun günler alacağını bilmiyordu. Sadece yerine getirilmesi gereken bir vazifeden haberdardı ve bunu elinden geldiğince yapmaya çalışacaktı.

Hynes'in sesini duydu. Hynes, onun arkasından koşuyor ve bağıırıyordu. Lassie biraz yavaşladı, sanki onun kendisini yakalayamayacağından son derece emindi. Hızlanmaya gerek bile duymadı. Arkaya gerilmiş kulakları, Hynes'in ne kadar yakın olduğunu söylüyordu ona. Ama Lassie endişelenmiyordu. Çimenliklerden patıkaya ve oradan da aşağıya doğru yoluna devam etti.

Hynes bir süre için ümitlenerek onun, akşama doğru kulübelere dönebileceğini düşündü. Bu sırada Priscilla ve dedesi balıkçı köyünden yukarı doğru gelmişler ve demir kapının önünde durmuşlardı.

Kız:

– Ben açarım dede, dedi.

Eyerinden yavaşça aşağı kaydı. Dük bir an için endişelendi. Ama Priscilla bu işi dedesinden daha kolay yapabileceğini biliyordu. O yaşlı bir adamdı. Ata binip inmek onun için kolay bir iş değildi.

Priscilla bir eliyle dizginleri tuttu, diğer eliyle sürgüyü geri çekti ve ağırlığını dövme demirden yapılmış kapıya vererek kapıyı yavaşça açtı.

Tam o sırada sesleri duydu. Patikadan yukarı doğru baktı ve Hynes'ı gördü. Kendisine doğru koşuyordu. Onun önünde de o güzel köpek vardı.

Hynes bağırdı:

– Kapıyı kapatın Bayan Priscilla, çabuk kapıyı kapatın, yoksa köpek kaçacak, onun dışarı çıkmasına izin vermeyin!

Priscilla'nın bütün yapması gereken kapıyı kapatmaktı. Böylece Lassie evin bahçesinden dışarı çıkamayacaktı. Dedesine baktı. Dedesi olan bitenden habersizdi. Ağır işiten kulakları Hynes'in bağırırlarını duymuyordu.

Priscilla ağırlığını kapıya vererek itmeye başladı. Dedesinin şaşkınlıkla kükreyişini yarım yamalak duydu. Ama bunu dikkate almadı. Bu sırada kafasında bir sahne belirdi. Kendisinden biraz daha uzun olan bir köylü çocuk, ağılın telleri önünde duruyor ve köpeğine şunu söylüyordu: Sonsuza dek burada kal ve eve bir daha dönme! Priscilla anlıyordu ki çocuk bunları söylerken aslında içi kan ağlıyordu. Bu olayı hatırlamıştı. Henüz kapıyı kapatmamıştı. Dedesi yaşımdan dolayı kavrayamadığı bir şeyler olduğunu anlayarak daha da sinirlendi. Hynes ise hâlâ bağıırıyordu:

– Kapıyı kapatın Bayan Priscilla!..

Priscilla kararsızlık içinde durdu ve birden kapıyı açmaya başladı. Dizlerinin yanından, gideceği yolun çok çok uzun olduğunu bilmiyormuşçasına koşarak geçen köpeğin arkasından baktı ve elini havaya kaldırdı.

– Hoşça kal Lassie, dedi sessizce. İyi şanslar!..

Dük atının üzerinden, kaçan köpeğe değil de torununa bakıyordu.

– Aptal herifler, diye söylendi. Kahretsin, aptal herifler!

Uzun Bir Yolculuğun Başlangıcı

Lassie, tozlu yoldan aşağı doğru inerken hava da yavaş yavaş kararıyordu. Lassie, kararsızlık içindeydi. Hızı gitgide yavaşladı. Biraz sonra durdu ve geldiği yöne doğru baktı.

Yol, gittikçe uzuyordu. Oysa şimdi Joe'yla buluşmuş ve çoktan evin yolunu tutmuş olmalıydılar.

Yemek yeme zamanı da gelmişti. Yılların alışkanlığı Lassie'ye bunu hatırlattı. Geride bıraktığı kulübelerde bir tabak dolusu biftek koyuyorlardı önüne... Ama orada nefret ettiği zincirler de vardı.

Lassie evini arıyordu. Onun evi insanların onu gözettiği evdi, kulübeler değildi. Önüne kilim serilmiş bir şöminenin olduğu ve ev halkının onu sevdiği evdi. Oysa şimdi kaybolmuştu ve gitmesi gereken yer işte tam orasıydı.

Bu düşünceyle başını havaya kaldırdı. Yönünü bulmak için havayı kokladı. Sonra hiç tereddütsüz, güneye doğru

yöneldi. Çok mutluydu, çünkü içinde bir huzur vardı. Eve gidiyordu.

Ona, başladığı işin sonunun olmadığını anlatacak ne bir şey ne de onun bunu öğrenmesi için bir yol vardı. Bu vahşi yerlerden yüzlerce mil öteye gitmesi gerekiyordu. Öyle bir yolculuktu ki bu, bir insanı hayal kırıklığına uğratacak her şey vardı içinde.

Yeşil patika boyunca durmadan ilerledi. Tepeye ulaştığında aşağı ovada çiftlik evlerine benzeyen şekiller gördü. Ansızın durdu, kulaklarını dikti ve havayı kokladı.

Eğimli yoldan köye doğru dikkatlice indi. Yiyeceklerin kokusunu alıyordu, uzun zamandır yemek yememişti. Ama dikkatli olması gerektiğini de biliyordu, çünkü orada da insanlar vardı. İnsanlardan uzak durmalıydı. Patikadan aşağı doğru yürüdü.

Birdenbire bir köpeğin havlamasıyla irkildi. Köpeğin, onun üzerine geldiğinin farkındaydı, durdu ve bekledi. Belki de arkadaş olabilirdi. Ama onun böyle bir niyeti olmadığı belliydi. Kulakları dik bir şekilde koşarak yanına geldi. Lassie bir adım geri çekildi. Yüksek sesle havlıyordu. Sanki, "Burası benim evim, sen de davetsiz bir misafirsin, evimi yabancılara karşı korumalıyım!" der gibiydi.

Daha sonra ilerideki çiftlikten adamın boğuk sesi duyuldu.

- Ne oldu Tommie?

Lassie bu sesi tanımıyordu. Geri döndü ve oradan uzaklaştı. Burası onun evi değildi.

Lassie hiç durmadan yoluna devam etti, çiftlikten de uzaklaşmıştı. Patikaları izleyerek vahşi ormanların arasından geçti. Sonunda küçük bir dere buldu ve oradan kana kana su içti. Sonra da bir kaya buldu. Burnu, yaklaşabilecek bir tehlikeye karşı tetikteydi. Başını ayağının üzerine koydu ve sessizce içini çekti.

Ertesi sabah erkenden yola koyuldu. Kilometrelerce yol aldı. Ayakları bir ritimle hareket ediyordu. Tepelere çıkıyor sonra tepelerden aşağıya iniyordu. Hiç durmadan patikalardan geçerek yoluna devam ediyordu.

Lassie Zor Durumda

Lassie ilk dört gün hiç durmadan yoluna devam etti. Geceleri çok az dinleniyordu. Güneye gitme arzusu, içinde bir ateş gibi yanıyordu.

Beşinci gün, iyice acıktığını hissetti. Yolculuğunun ilk günlerinde bunu bastırabiliyordu. Ama artık dayanamıyordu. Susuzluğunu gidermek için dereler bulmak, onun için hiç zor değildi. Fakat açlık onu iyice bitkin bir hâle getirmişti.

Önceden yemek bulmak onun vazifesi değildi, birileri ona zaten veriyordu. Ama şimdi bunu yapacak kimse yoktu yanında ve bir şekilde yiyecek bulmalı, kendi kendine hayatta kalmasını öğrenmeliydi.

Beşinci gün, yine her zamanki gibi yoluna devam ederken yeşilliklerin arasında bir hayvan izi gördü ve durdu. Gözleri, kulakları ve burnuyla işaretler aradı.

İlk olarak bir koku gelmeye başladı burnuna. Sıcak ve keskin bir kokuydu. Yiyecek kokusuydu bu...

Eğildi ve kokuyu takip ederek sürünmeye başladı. Temkinliydi. Sessizce yeşilliklerin arasından süzüldü, gittikçe kokuya yaklaşıyordu ve bu kokuyu yayan şeyi patikanın ucunda gördü. Yılan gibi dalgalanan vücuduyla gelen bir gelincikti bu. Başı yukarıda, bir tavşan ölüsünü sürüklüyordu. Fakat işini çok hızlı ve ustalıkla yapıyordu. Sonra karşıdan gelen tehlikeyi sezdi. Avını bırakarak bu tehdidi karşılamak üzere hazırlandı. Yırtıcı beyaz dişlerini göstererek keskin bir ses çıkardı.

Lassie başı öne eğik ona baktı. Daha önce böyle bir hayvan görmemişti ve bir av köpeği gibi eğitilmediği için önce hücum etmedi. Ama boynunu çevreleyen tüyler yavaşça dikildi. Dudakları kıvrıldı ve kulakları dikleşti. Arka ayaklarını topladı.

Gelinciğin üzerine doğru atladığında gelincik bağırarak kenara çekildi. Sonra da çimenliklerin arasından su gibi akarak geçip gitti. Lassie onu görmek için etrafına baktı, görünmüyordu. Birden bir koku geldi burnuna. Bu, yerde yatan tavşanın kokusuydu.

Uzun süre ona bakakaldı. Burnuyla bu taze ava dokununcaya kadar yaklaştı. Sonra geri çekilerek etrafında dolaştı. Ardından tekrar yaklaşarak onu ağzına aldı. Başını kaldırdı

ve bekledi. Neredeyse bir dakika böyle kararsız kalakaldı ve sonunda tavşanla birlikte uzaklaştı.

Bundan böyle yeni bir şey daha öğrenmişti. O da tavşan kokusu... Yolculuğu boyunca ne zaman bir av kokusu alsa avcı kesiliyordu. İzleri takip edip avını yakalıyordu.

Kalbi yumuşak, hisleri güçlüydü. Günlerce hiç durmadan dağlardan, derelerden ve tepelerden geçerek hep güneye doğru ilerledi.

Lassie Yaralandı

Lassie alıllıkların arasından geçerek kıyıya ulaştı. Ŗimdi daha yavaş ilerliyordu, çünkü ayakları yara bere içinde kalmıştı ve sağ n patisi bir diken battığı için sızlıyordu. Artık kafası eskisi gibi dimdik değildi, yürüyüşündeki kendine güven kaybolmuştı.

Hatta zaman zaman bu yolculuğa neden çıktığını unuttur gibi oluyordu. Ama bu fazla sürmüyor, hemen toparlanıyor ve acıyan patisine yklenmemeye dikkat ederek yoluna devam ediyordu. Derken sola baktığında birden umutlandı. Çünkü burası karşıya geçilebilecek kadar dardı. Burada nehir daralıyor ve bir gle akıyordu. Ama bu su kütlesi kayalık nehir yatağı üzerinde hoyratça akıyordu.

Lassie suyun kenarına geldi. Yüzünü yeniden batıya çevirdi. Orada, hemen yakında bir kasaba görünüyordu. İleride, bir köprünün üstünde balık avlayıp neşe ile bağrışan

gençler vardı. Lassie hâlâ insanlara karşı tedbirli olması gerektiğini düşünüyordu. Bir süre durup onlara baktı.

Yeniden köpük köpük akan suya çevirdi başını. Suyun akarken çıkardığı gürültü kulağına çok korkunç geldi. Ama yine de bir an durakladı ve gücü yettiğince uzağa sıçrayarak suya atladı.

Suya düşer düşmez akıntı onu rüzgârda salınan bir yaprak gibi savurarak hızla aşağı doğru sürükledi. Ama köpeklerin sahip olduğu mükemmel yön bulma güdüsü, onu hiçbir zaman yanıltmadı. Lassie sürekli olarak güney kıyısına doğru yüzmeye çabaladı.

Fakat bu arada hızla köye doğru sürükleniyordu. Köprü-nün üzerindeki çocuklar, suda çırpan köpeği fark ettiler. Köpeğe bağirmaya ve düşüncesizce ona taş atmaya başladılar. Lassie köprü-nün altına geldiğinde ise köprü-nün öbür tarafından bu hareketlerine devam ettiler.

Lassie hâlâ çırpınıyordu. Neredeyse karşı kıyıya varmıştı. Hemen aşağıda ise bir şelale vardı. Bacaklarını suda daha hızlı çırptı ama yeterince güçlü değildi. Derken akıntı onu kaptı ve boşlukta savrulmaya başladı. Vücudu hızla bir kayaya çarptı ve acı, kor bir ateş gibi bütün vücudunu kapladı. Akıntı onu aşağıya çekti ve Lassie kayboldu.

Köprü-nün üstündeki çocuklar, delice çığlıklarla acımasız zaferlerini kutladılar. Ardından sustular ve köpürerek akan

suya tekrar baktılar. Aradan çok zaman geçmişti, köpek artık yeniden ortaya çıkacak gibi gözüküyordu. Biraz beklediler ama sonra çekip gittiler.

Fakat Lassie, çok geçmeden aşağıdan su yüzeyine çıktı. Bacaklarını hâlâ çırpıyordu. Buralarda su sakindi ve Lassie artık daha kolay yüzebiliyordu. Mücadele ediyor, bütün gücünü harcıyordu. Sonunda kıyıya ulaşmayı başardı. Ayağı karaya dokundu. Yorgun kasları vücudunu taşıyamayacak gibiydi. Vücudu iyice ıslanmış ve ağırlaşmış olduğu için sendeledi.

Sudan tamamen çıktı. Ama şimdi bir tehlikenin farkına varmıştı. Aynı çocuk topluluğu, vahşi çığlıklar atarak nehir kıyısından aşağı doğru geliyordu. Aceleyle ilerlemeye çalıştı. Vücudunu ağırlaştıran sudan çırpınıp kurtuldu.

Sonunda karşı kıyıdaydı. Yolunu uzatan bu gölden sonra artık rahatça güneye doğru ilerleyebilecekti. Engel aşılmıştı.

Sendeleye sendeleye koşmaya başladı. Artık köy de çocuklar da geride kalmıştı. Koşmayı bırakıp yavaşladı, çünkü fazla gücü kalmamıştı.

Yere uzandı. Serin zemin, sızlayan yarasına iyi geldi. Patisini yalayarak diliyle dikenin battığı yere ulaşmaya çalıştı. Neredeyse bir saat uğraştı ama diken hâlâ oradaydı.

Tıpkı yorgun bir insan gibi içini çekti. Başını ön ayaklarının üzerine koydu ve gözlerini kapadı.

Uyandığında henüz gün doğmamıştı. Esnedi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Omuzlarını kaldırdı ama belini kımıldatmadı. Hiç beklemediği bu yeni sorun karşısında şaşırmış olarak bir süre durakladı. Bütün gücünü kullanarak yeniden denedi ve bir saniye ayakta kalmayı başardı. İleri doğru bir adım attı ve sağlam olan arka ayağıyla şöyle bir sekti ama öbürünü kullanamıyordu. Gece boyunca her tarafı tutulmuştu. Kayalara çarptığında bir kaburgası kırılmış arka bacaklarından birinin kasları ve eklemleri zedelenmişti. Bacağı âdeta kaskatı kesilmişti.

Aksayarak katırtırnağı yığınının geri döndü. Ağırlaşmış vücudu zemine yığıldı. İyice kıvrıldı ve endişeli gözlerle sapların arasından sızan güneşin ilk ışıklarına baktı. Artık daha uzağa gidemezdi.

Günler boyu kendisini saklayarak öylece yattı. Dışarıda hayat devam ediyordu. Günler ve geceler birbirini takip ediyor, kuşlar ötmeye devam ediyordu. Bir defa yanından birkaç tarla işçisi geçti. Bazen rüzgâr, burnuna muhtemelen yakında bulunan tavşan kokuları getiriyordu. Bir keresinde bir gelincik, tarladan geçip yığına kadar geldi. Keskin gözleri, kıvrılıp yatmış köpeği fark etti. Burnunu kıpırdattı. Bir süre hareketsiz durdu. Ardından hasta bir hayvanın onu takip edemeyeceğini biliyormuş gibi dönüp sakince oradan uzaklaştı.

Neredeyse altı gün hiç hareket etmedi. Derken bir güneş batımında kafasını kaldırdı. Yavaşça ön patisini yalamaya başladı. Ayağındaki irinle beraber diken de çıkmıştı. Lassie yarayı yalayarak temizledi. Etrafına baktı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Yaralı arka ayağı, yere değmeden sarkıyordu. Sekerek su olduğuna inandığı yöne doğru gitti. İnce ince akan bir su kaynağı buldu ve başını eğerek buradan su içti. Bir haftadır ilk kez su içiyordu.

Suyun yanına yattı ama bu kez başını dikti. Birden ayağa fırladı ve keskin bir şekilde havladı. Güneye sonra katırtırnağı yığımına baktı ve sekerek yığına doğru ilerledi.

Vücudundaki kırıklık biraz gitmiş ve üç ayağıyla yürüyerek geri dönmüştü. Yeniden saklandığı yere uzanıp sabırla geceyi bekledi. İki gün daha orada kaldı. Ara sıra susuzluğunu gidermek için suyun yanına gidiyordu. Ama yiyeceği yoktu. İhtiyacı varmış gibi de görünmüyordu.

Artık eve gitmenin zamanı gelmişti.

Derken Lassie yeniden hatırladı. Okul binasındaki buluşma yerine gitmeliydi.

Lassie Sımra Geliyor

Lassie az sonra yavaşça bir çayıra geldi. Her yeri acıdığı için artık hızlı yürüyemiyordu. Başı eğik, kuyruğu ise cansızca o yana bu yana sallanıyordu. Zayıf gövdesi, yürümenin bütün yükünü tek başına çekiyormuşçasına yalpalıyordu.

Ama hâlâ yoluna devam ediyordu. Güneye gidiyordu.

Yorgun argın çayırın ortasına geldi. Otlarken başını kaldırıp ona bakan sığırlara dikkat etmiyordu bile.

Lassie sessizce inleyerek karşı kıyıdan bir koku almak istermiş gibi kafasını kaldırdı. Sonra suya girerek dikkatlice ilerledi. Ayakları dibe dokunmuyordu. Su onu yavaşça sürüklüyordu. Hızlıca ayaklarını çırparken kuyruğunu da bir dümen gibi kullanıyordu.

Bu, dağlardaki hızlı akan nehirlerden değildi. Sanayi

bölgesindeki gibi kirden bulanık akan bir nehir de değildi. Ama genişti ve akıntı Lassie'yi yavaşça aşağı sürüklüyordu.

Yorgun bacaklarını çırpmaya devam ediyordu. Yorgunluk bütün vücudunu kaplıyor ve ayak hareketleri yavaşlıyordu. Bitkin başı suya battı. Sonra birden uykudan uyanmış gibi canlandı ve hızlıca çırpınmaya başladı. Başını dik tutuyor, hareket eden ön ayakları köpükler çıkarıyordu. Panik içerisindeki bir yüzücü gibiydi, derken kendine geldi ve sakinleşti. Sonunda karşı kıyıya vardı. Artık o kadar yorgundu ki sudan çıktığı yere yığılıp kaldı ve bütün gün orada yattı. Etrafında sinekler uçuşup durdu ama onları kovalamak için kuyruğunu bile oynatmadı.

Akşam olduğunda, nehrin öbür kıyısından yavaş yavaş geri dönen inek sürüsünün sesleri gelmeye başlamıştı. Kuş şarkılarının son notaları çalınıyor, alaca karanlıkta bir ardıc kuşunun şarkısı yankılanıyordu. Güneş doğarken ise sesler değişiyordu. Sonra güneş görüldü ve ışıklarla gölgeler heybetli ağaçların yaprakları arasından geçerek çimenlerin üzerinde dans etmeye başladı. Güneş ışıkları üzerine vurmaya başlayınca Lassie yavaşça doğruldu. Gözleri yorgun bakıyordu. Yavaşça güneye doğru yola koyuldu.

Öğleden sonraları çok zor geçiyordu. Saat dörde gelirken delirecek gibi oluyordu. Bu zaman eve gitme zamanıydı, evine gitme zamanı...

Lassie her gün saat dörtte çılgınlar gibi koşuyor, Joe'yu görme isteğiyle dolup taşıyordu. Akşam saatleri yaklaştıkça da günün yorgunluğu bir bir çıkıyor, Lassie vücudunun ağrısından yere seriliyordu.

Yolculuğun Sonu

Sam Carraclough oğluna, Yorkshire'daki Greenall Köprüsü'nün, Rudling Dükü'nün İskoçya'daki yerine çok uzak olduğunu söylediğinde doğru konuşmuştu. Aralarında dört yüz mil kadar bir mesafe vardı. Ama bu, trenle giden ve düz bir yolu takip eden bir insan için geçerliydi. Engellerin etrafından dolaşmak, girdiği yollardan daha sonra geri dönmek ve yan yolları takip etmek zorunda kalan bir hayvan için çok daha uzun bir yoldu. Lassie için de böyleydi.

Daha önce hiç geçmediği bu yollar, Lassie için belki bin milden bile fazlaydı.

Evet, dağlar, vadiler, patikalar, geçitler, nehirler, derelerle dolu bir bin mil... Dik tepeler ve yamaçlarla dolu, kar, sis, yağmur ve güneşin olduğu bir bin mil... Tellerin, dikenlerin, taşların, kayaların ayakları zedeleyeceği bir yolculuk... Kim bir köpeğin buralardan sağ salim geçebileceğini umabilir!

Bir mucize olduğunu bilse bile Joe Carraclough, köpeğinin bir gün açıklanması mümkün olmayan bir şekilde yanına geleceği umuduyla okul kapısının orada bekliyordu. Her gün okuldan çıktığında gözleri Lassie'nin onu daha önceleri beklemiş olduğu yere kayıyordu ve hiçbir gün onu orada bulamıyor, diğer insanlar gibi evine doğru sessiz sakin bir şekilde gidiyordu.

Okulun çıkış zili çaldığında her zaman kendini buna hazırlamaya çalışıyordu. Kendi kendine şöyle diyordu: "Lassie orada yok. Onu orada göremeyeceksin." İşte bu şekilde geçen uzun haftalardan sonra umudunu iyice kaybetmişti.

Bir insanın ümidi bitebilir ama bir hayvanın asla... Bir hayvan, yaşadığı müddetçe ümidini ve inancını kaybetmez. O gün okulun bahçesinden kapıya doğru yürürken gözlerine inanamadı Joe. Başını salladı ve elleriyle gözünü ovuşturdu, çünkü gördüğü şeyin bir hayal olduğunu zannediyordu. Ama Lassie, onun köpeği, orada kapıya doğru yürüyordu.

Durakladı, çünkü köpeği hiç iyi görünmüyordu, nefes nefeseydi. Başı ve kuyruğu neredeyse yere değiyordu. Her attığı adım ayrı bir gayret istiyordu. Bu, bir yürüyüşten çok sürünmeye benziyordu. Ama adımlarını teker teker attı ve sonunda kapının yanına geldiğinde olduğu yere yığıldı. Joe hemen harekete geçti. Hayal bile olsa bir şeyler yapmalıydı.

Bahçeden ona doğru koşup dizleri üstüne eğildi. Bunun

bir hayal olmadığını ise ancak postuna dokunup onu hissettiğinde anladı. Köpeği onu karşılamaya gelmişti!

Ne köpekti o! Parlayan kürkü, gururla kalkmış kulakları ve düzgün başıyla paha biçilmez bir köpekti. Parlak gözleri her an tetikte olup da her gördüğünün üzerine havlayarak atlayan köpeklerden değildi. Ama şimdi, yerde uzanmış yatan, artık gücü kalmadığı hâlde başını kaldırmaya çalışan, zedelenmiş ve dikenlerle kaplanmış kuyruğunu hareket ettirmeye çabalayan, zayıf ama mutlu bir sızlanmadan başka bir şey yapmaya hâli olmayan bir köpekti. Onu buralara kadar getiren hislerinin, sonunda huzura kavuştuğunu biliyordu. Olması gereken yerdeydi. Hayatı boyunca randevularına sadık kalmıştı ve uzun zamandır ona dokunmamış eller şimdi dokunuyordu.

Ian Cowper, işten çıkarılan diğer madenciler gibi evine gitmek için iş ve işçi bulma kurumunun yanında çay saatini bekliyordu.

Ian fark edilen bir tipti, çünkü Yorkshire'in yetiştirdiği diğer iri adamlar arasında bile onlardan çok daha iri görünüyordu. Aslında o Yorkshire'in en büyük ve güçlü adamı olarak ün yapmıştı. İri fakat sakince düşünen ve yavaş konuşan birisiydi.

Bu yüzden köyde meydana gelen acil olayı fark etmekte diğerlerinden birkaç saniye geri kaldı. Ancak sokakta

koşmaya çalışan, kollarında büyük bir şey taşıyan çocuğu görmemek mümkün değildi. Herkes yerinden kalktı ve öne fırladı. Sonra bağrışmalar duyuldu.

– O geri geldi, geri geldi!..

Herkes önce birbirine ve sonra da çocuğun taşıdığı şeye baktı. Doğruydı. Sam Carracloough'ın köpeği İskoçya'dan eve dönmüştü.

– Onu eve götürmeliyim, hemen, diye konuşuyordu çocuk.

– Biraz sendeledi.

Ian Cowper bir adım öne çıktı.

– Ben taşıyım, dedi. Sen önden git ve diğerlerine haber ver.

Koca kollarıyla köpeği aldı; o kollar ki bu zayıf hayvanın on katı fazla yükü rahatlıkla taşıyabilirdi.

Joe:

– Oh, acele et Ian, diye heyecanla bağırdı.

– Acele ediyorum evlat. Sen devam et.

Joe Carracloough, sokaktan aşağı doğru koştu, bahçeli patikadan geçti ve eve daldı.

– Anne! Baba!

– Ne oldu yavrum?

Joe durdu. Kelimeler ağzından zorla çıkıyordu, heyecanı boğazını tıkamıştı. Sonra,

– Lassie eve geri döndü! Lassie eve geri döndü, diye bağırdı.

Kapıyı açtı ve Ian Cowper eşikten geçmek için başını eğdikten sonra taşıdığı köpeği halının üzerine koydu.

Joe Carracloough'ın o akşam hatırlayacağı çok şey vardı. Köpeğin yanına oturup da ellerini onun üzerinde gezdirdiğinde babasının yüzündeki ifadeyi unutamazdı asla. Annesinin mutfakta nasıl hareket ettiğini, homurdanıp onu azarlamadan, sessizce ve büyük bir dikkatle ateşi nasıl yakmaya çalıştığını, sütü sıcak suyla nasıl karıştırdığını, köpeğin başını tutuşunu, çenesini açışını hiçbir zaman unutamayacaktı.

Ailesi ona hiçbir şey söylemedi, onu âdeta unutmuş gibydiler. Bunun yerine ikisi de bu yorgun köpekle ilgileniyordu. Bütün bunları yaparken sanki başka bir dünyadaydılar.

Joe, babasının sıcak sıvıyı kaşıklayışını seyretti. Annesinin battaniye ısıtıp köpeğin üzerine serişini gördü. Sonunda babasının kızgınlığını gördü.

– Hiç faydası yok, dedi Bayan Carracloough'a.

Bir ara ikisi arasında yalnızca gözlerle anlaşılabilen birçok soru ve cevap geçti.

– Zatürree, diye konuştu babası sonunda. Yeterince güçlü değil şimdi.

Bir müddet beklediler ve sonra annesi:

– Pes etmeyeceğim, dedi.

Dudaklarını büktü ve aklına bir şey gelmiş gibi şömine rafına doğru gidip oradan bir vazo aldı. Tersini çevirip salladı. Bakır peniler eline düştü. Ne bir açıklama yaptı ne de açıklama yapma gereği hissetti. Elindeki parayı Joe'ya uzattı.

– Hadi yavrum, dedi. Bunları bize güvence olsun diye biriktiriyordum.

– Ama biz nasıl..

Kadın:

– Şişşt, dedi.

Sonra titrek gözlerle oğluna baktı ve Joe, bir saat içinde ilk kez kendisinin varlığından haberdar olduğunu hissetti. Babası, ilk önce oğluna daha sonra kadının elindeki paraya, en sonunda da köpeğe baktı. Parayı aldı ve şapkasını giyip dışarı fırladı. Geri geldiğinde ellerinde yumurtalar, değerli ve pahalı yiyecekler vardı.

Joe, bütün bu olanları heyecanla seyrediyordu. Annesi bir kaşık dolusu yemeği köpeğin ağzına götürdü. Sonra da köpeğin başını kucağına alarak onu boğazından aşağı boşalttı. Köpek sonunda yutkundu.

– Aaaah!

Babası derin derin nefes alıyordu ve annesi köpeğin başını tutarken ateşin parıltısı saçlarına yansıyordu.

Joe, daha sonrasını tam olarak hatırlamıyordu, gecenin bir saatinde yatağına götürülmüştü.

Sabah kalktığında, babası sandalyesinde oturuyordu. Annesi de hâlâ halının üzerindeydi ve ateş sönmemişti. Köpek ise battaniyelerin altında uzanmış sessizce yatıyordu.

Joe:

– Öldü mü, diye sordu.

Annesi zayıfça tebessüm etti.

– Şişşşt, dedi. Uyuyor. Kahvaltı hazırlamayı düşünüyordum ama canım çok sıkıldı, sanırım sadece bir fincan kahve içeceğim...

Joe, o akşam okuldan döndüğünde Lassie'yi bıraktığı yerde buldu. Yanına oturup onu okşamak istedi ama biliyordu ki hasta köpekleri rahat bırakmak onlar için yapılabilecek en iyi şeydi. Bütün bir akşam oturup onu seyretti, Lassie'nin zayıf soluk alıp verişleri, onun yaşadığının tek belirtisiydi... Joe hiç uyumadan Lassie'nin baş ucunda beklemek istedi.

– O, iyileşecek, diye bağırdı annesi. Yat artık! O iyileşecek!..

– İyileşeceğinden emin misin anne?

– Sen de görüyorsun işte, kötü görünmüyor.

– Ama sen iyileşeceğinden emin misin?

Kadın içini çekerek,

– Tabi ki eminim, dedi. Hadi artık yat!..

Joe gidip yatağına yattı. Annesine bütün kalbiyle inanıyordu. Daha doğrusu inanmak istiyordu.

Bu sadece bir gündü. Hatırlanacak başka günler de vardı. Mesela Joe'nun bir okul dönüşü şöminenin önünde yatıp kuyruğunu sallayan köpeği gördüğü günler gibi...

Ya da Joe'nun annesinin mutlulukla içini çekerek süt kaynatırken köpeğin sütün kokusunu alıp yavaşça doğrulduğu ve süt kabı yere konulduğunda eğilip sütü içtiği gün...

Son olarak da Joe'nun ilk defa Lassie'nin onun olamayacağını anladığı gün, kulübede yine isyan dolu hiç kırıklar ve ardından yine bir kadının acılı ve yorgun sesi duyulmuştu. "Bu evde hiç huzur olmayacak mı?"

Joe yattıktan uzun zaman sonra bile içeriden sesler geliyordu. Annesinin sürekli olarak yükselip alçalan sesi, babasının sakin ve aynı tonda hiç değiştirmeden tekrarladığı cümle:

– Köpeği geri satmayı kabul etse bile, nereden para bulup da alacağız? Biliyorsun ki paramız yok.

Joe Carraclough'ın babasına göre hayat, sıkı kurallara bağlıydı. Bir insan çalışmaya başladığında, elinden gelenin en iyisini yapmalı ve kazanabileceğinin en fazlasını kazanmalıydı. Eğer bir köpek besleyecekse en iyisini beslemeliydi. Eğer karısı ve çocukları varsa onlara en iyi şekilde bakmalıydı.

Onun işsiz bir maden işçisi olarak kafasında, hayata dair hiçbir sapmaya, kural dışılığa yer yoktu. Bütün sıradan insanlar gibi olaylara yüzeysel bakardı. Yalan söylemek,

sahtekârlık yapmak, çalmak kötüydü ve siz bunları kafanızda sağa sola çekerek doğruymuş gibi gösteremezsiniz. Bir problemle karşılaştığı zaman ona göre çözüm buydu, şartları değerlendirmeden dosdoğru karar verirdi.

"Ahlaklı, ahlaklıdır. Lamı cimi yok." derdi hep.

Bu tür ifadeler onun tarzıydı. "Doğru, doğrudur." ya da "Sahtekârlık, sahtekârlıktır." ve Lassie meselesi de bu ahlaki felsefeye ters düşüyordu. Köpeği satmışlar, parayı almışlar ve harcamışlardı. Dolayısıyla köpek artık onlara ait değildi ve ne denirse densin bu gerçek değişmezdi.

Ama herkes ailesiyle yaşamak zorundaydı ve eğer bir insanın karısı şikâyet etmeye başlarsa...

Ertesi sabah Joe kahvaltıya geldiğinde annesi sofrada servis yapıyordu.

Babası da önce öksürüp sanki defalarca provasını yapmış gibi söze başladı.

- Joe, oğlum! Annen ve ben düşündük ve karar verdik ki Lassie iyileşene kadar burada kalabilir. Oğlum, bence doğru olan bu. Kimse ona bizim burada baktığımız kadar iyi bakamaz. Bu yanlış değil. Ama iyileştiği zaman... Bir süre daha bizimle, onun için kendini üzme. Bizi de bundan dolayı suçlama, çünkü şu anda zaten yeterince sorunumuz var. Şimdi olgun bir insan gibi davranmanı bekliyoruz.

Bir çocuk için "bir süre daha"nın iki manası vardır. Bir

tarafıdan bakıldığında bu, sonsuza uzayıp giden genişleyip büyüyen bir zaman dilimi gibi görünür. Öbür taraftan ise gerçekler tarafından sürekli tüketilen bir avuç günden başka bir şey değildir.

Ama Joe Carraclough, okula giderken duyduğu otomobil sesi ile o sabahın son olduğunu anladı. Döndüğünde bir araba içinde huysuz, yaşlı bir adam ve yanında lepiska saçları şapkasının yanlarından sarkan bir kız gördü.

Yaşlı adamın, bir hayvanın yanlış yerden çıkmış uzun sivri dişleri gibi görünen korkunç bıyıkları ve elinde hiç durmadan şoförünü dürttüğü çirkin bir bastonu vardı.

Biraz sonra şoförüne gürleyerek,

– Tamam burası! Şunu durduracak mısın? Dur Jenkins! Dur... Durmak için atları kullanmak insanoğlunun en iyi fikriymiş, yoksa memleket batacak! Burada dur artık, dedi.

Bir an koşmak istedi, koşup kâbuslarında gördüğü bütün bu şeylerden uzaklaşmak... Ama bir makineden daha hızlı koşamazdı ve Joe damarlarında, sorunlardan kaçmayan ama sıkıntılara sabırla direnen insanların kanını taşıyordu. Güçlü bir yüz ifadesiyle kaldırırma oturdu ve annesinin ona nasıl davranması gerektiği konusunda anlattıklarını hatırlayarak konuştu.

– Evet bayım!

– Sen, adı her neyse, onun oğlusun değil mi?

Joe gözlerini kıza çevirdi. Bu uzun zaman önce Lassie'yi Dük'ün kafesine bırakırken gördüğü kızdı. Yüzü Joe'nunki gibi kırmızı değildi, mavi beyaz arasındaydı. Arabaya tutunduğu tek eli mavi renkteydi ve oldukça zayıftı. Muhtemelen annesinin de söyleyeceği gibi biraz ekmek yemesi gerektiğini düşünüyordu.

Kız da ona bakıyordu. Joe, vakur bir edayla ileri adım atarak,

– Babamın ismi Sam Carracclough'dır, dedi.

Yaşlı adam:

– Biliyorum, biliyorum, dedi. Ben hiçbir ismi unutmam, hiçbirini! Bir zamanlar bu köydeki herkesi tanırdım ama şimdi etrafta bir sürü yeni yetme genç var. Bu gençler nedense...

Adam bir an duraklayıp kıza baktı. Kız, adamı hafifçe kolundan çekiyordu.

– Ne? Ha? Tamam tamam, onu soracaktım.. Baban nerede genç adam, evde mi?

– Hayır bayım.

– Nerede?

– Allerby'ye gitti bayım.

– Neden Allerby'ye gitti?

– Bir arkadaşıyla maden ocağında çalışmak konusunu konuşmaya gitti.

– Peki ne zaman döner?

– Bilmiyorum, herhâlde öğleden sonra falan...

– Lafı ağzında gevelemel! Öğleden sonra olmaz! Peki, ben beş sıralarında geleceğim. Ona, geldiğimi ve onu görmek istediğimi söyle olur mu? Bu çok önemli.

Araba uzaklaştığında Joe, koşarak okula gitti. Daha önce hiç böyle bir sabah yaşamamıştı. Dersler geçmek bilmiyor, dakikalar uzadıkça uzuyordu. Ah bir öğle olsaydı!

Sonunda yıllar gibi uzayan saniyeler geçti, Joe aceleyle eve koştu ve hızla kapıdan içeri girerek annesine seslendi:

– Anne, anne!

– Lütfen içeri girerken kapıyı kırma ve girdikten sonra da kapıyı kapa, yoksa ahırda büyüdüğünü sanacaklar. Ne oldu?

– Anne Lassie'yi alıp götürecekler!

– Kim?

– Dük, buraya gelecek!..

– Dük onun burada olduğunu nereden biliyor?

– Bilmiyorum. Bu sabah beni durdurup babamı sordu. Bugün öğleden sonra gelecek.

– Buraya mı? Emin misin?

– Evet anne! Öğleden sonra oh anne lütfen!

– Bak Joel! Yine başlama.

– Ama anne. Dinlemen gerek, lütfen.

– Ne dediğimi duydun mu!

– Hayır anne! Lütfen, lütfen!

Yorgunluğu yüzünden anlaşılan kadın, derin bir nefes aldı. Sonra da ellerini umutsuzca havaya kaldırarak,

– Bu evde hiç rahat ve huzur olmayacak mı, diye sordu kendi kendine.

Ardından koltuğa yığıldı ve gözlerini yere dikti. Oğlu, yanına yaklaşıp annesinin koluna dokundu.

– Ama bir şeyler yap, diye yalvardı. Onu saklamalıyız? Saat beşte burada olacaklar. Yeniden geleceklerini söylememi istedi. Oh anne...

– Hayır Joe. Baban!..

– Rica etsen? Lütfen anne, babamdan rica et.

– Joe, diye bağırdı kadın sinirlice ve yeniden sakinleşerek,

– Bak Joe, bu işe yaramaz. Onun için artık ısrar etme. Baban yalan söylemez. Şöyle ya da böyle baban yalan söylemez, dedi.

– Sadece şimdilik, olmaz mı anne?

Kadın üzüntüyle başını salladı ve sanki huzur bulmayı umut eden gözlerle ateşe baktı.

Oğlu, kadının yanına gidip onun elini tutarak,

– Lütfen anne, rica et! Sadece bir defa. Bir defa yalan söylemekten bir şey olmaz. Ben babamın gönlünü alırım, söz!

Kelimeler birbiri ardına ağzından hızla dökülüyordu.

– İkinizin de gönlünü alacağım. Büyüyüp de iş sahibi olduğum zaman babama ve sana ne isterseniz alacağım, söz! Sadece bir defa lütfen!..

Joe Carracough, tam bir bebek gibi davranıyor, ağlıyordu. Kendine olan güvenini kaybediyor, kelimeleri hıçkırıklarla bölünüyordu. Annesi elini tuttu ama yüzüne bakamadı. Sanki ateşten sihirli bir güç alıyormuşçasına yavaşça söze başladı.

– Bu olmaz Joe, dedi yumuşak bir ifadeyle. Senin olmayan bir şeyi istememelisin. Hayatın gerçekleri bunlar, anlamalısın.

O anda oğlunun elinin titrediğini hissetti ve çocuk, sesini yükselterek,

– Hayır, asıl sen anlamalısın anne! Bunu isteyen ben değilim. O bizimle olmak istiyor. Bu yüzden o kadar yolu geri geldi.

Bayan Carracough, o zaman dönüp oğluna baktı. Göz yaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. O çocukça hareketleri yaparken bile sanki büyüyor, olgunlaşıyordu. Sanki zaman ileri bir tarihe atlamıştı ve Bayan Carracough uzun yıllardan beri oğlunu ilk defa görüyordu. Ellerini kavuşturdu. Dudakları kenetlenmiş olarak doğruldu.

– Joe, gel yemeğini ye. Sonra okula dön, merak etme. Ben babanla konuşacağım.

Annesi kafasını kaldırarak kendinden emin bir şekilde devam etti:

– Evet, onunla konuşacağım. Bay Samuel Carraclough ile konuşacağım, kesinlikle!

Akşamüstü saat beşte Rudling Dükü, her zamanki huy-suz hâliyle, söylene söylene kulübenin önüne park edilmiş arabasından indi. Kapıda onu bekleyen Joe, dimdik, kendinden emin, yolu kapamak istermiş gibi duruyordu.

– Evet genç adam, söyledin mi babana?

– Defolun, dedi Joe sertçe. Defolun, o burada değil!

Rudling Dükü, hayatında ilk defa geri adım attı. Çocuğa şaşkın şaşkın bakarak,

– Anlamadım Priscilla, dedi. Bu çocuğun birkaç tahtası eksik olmalı.

– Burada değil dedim. Köpek de yok, dedi Joe.

Bu sözleri mümkün olan en sert biçimde söylüyordu.

Priscilla:

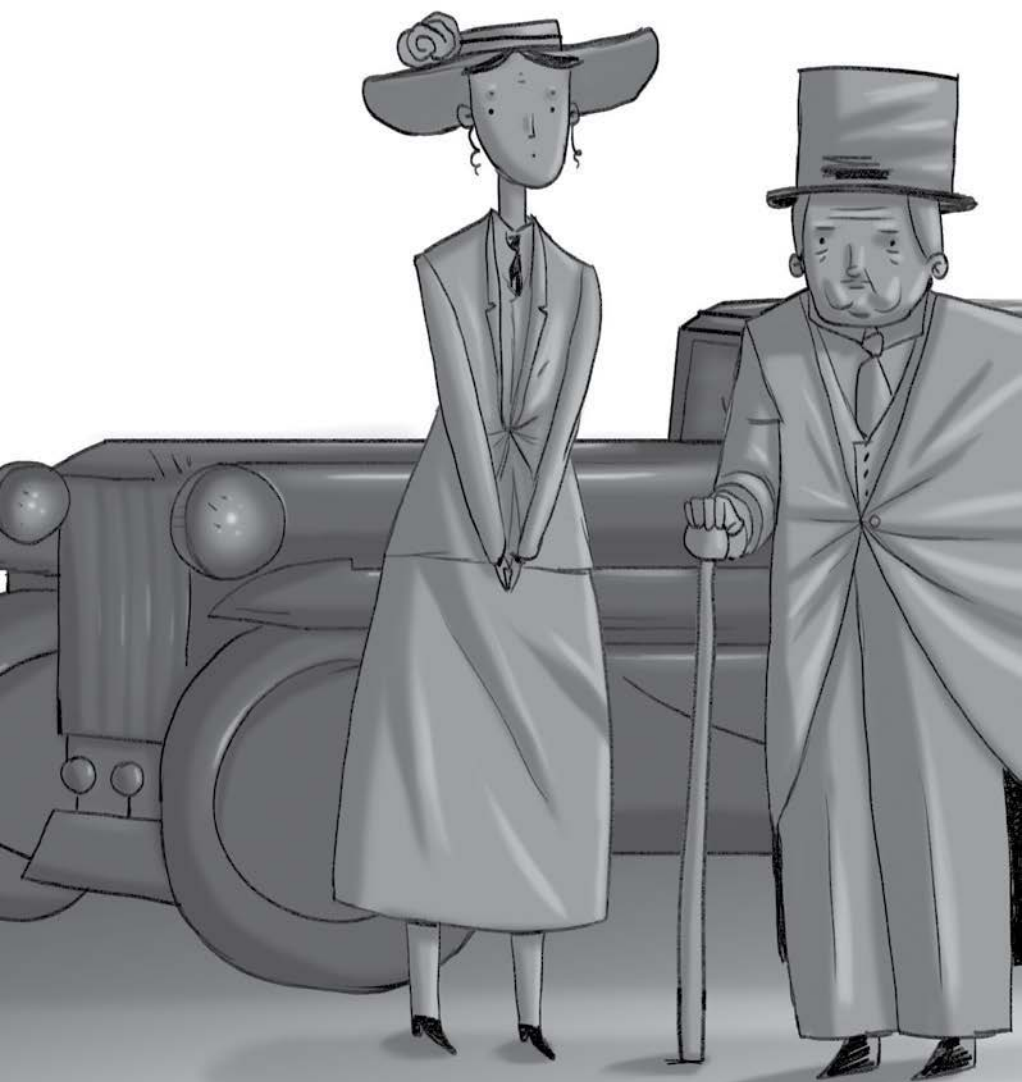
– Ne diyor, diye sordu.

– Diyor ki köpek burada değilmiş. Sağır mısın Priscilla? Benim kulaklarım ağır işitmesine rağmen onu gayet rahat duyabiliyorum.

Sonra Joe'ya dönerek,

– Şimdi genç adam, köpeğim burada değil mi, diye sordu.

Dük, ailesinin birçok ferdi tarafından kabul görme-

yen Yorkshire lehçesinin en kaba tonuyla konuşuyordu. Kulübelerde yaşayan fakir insanlara karşı hep bu şekilde konuşurdu.

– Bana bak evlat, köpeğim nerede? Konuş!

Konuşurken bastonunu korkutucu bir biçimde salladı ve Joe'ya birkaç adım yaklaştı. Joe Carraclough biraz geriledi ama hâlâ yolu kapıyordu.

– Senin köpeğin falan yok, diye sertçe cevap verdi ona.

Ama Dük, üzerine yürümeye devam etti. Kelimeler ağzından umutsuzca dökülüyordu.

– Köpek burada değil. Burada olamaz zaten, hiçbir köpek bunu yapamaz. Hiçbir köpek onca mili geri dönemez. O Lassie değil, sadece Lassie'ye benzeyen bir köpek. Gerçekten...

Dük:

– Tanrım günahlarımı bağışla, diye söylendi. Baban nerede genç adam?

Joe olmaz der gibi başını salladı ama tam o sırada kulübenin kapısı açıldı ve Joe'un annesinin sesi duyuldu.

– Aradığınız Sam Carraclough ise o odasında ve şu anda dinleniyor.

– Bu delikanlı ne diyor. Köpeğim burada mıymış ne?

– Yanlış duymuşsunuz, dedi kadın kesin bir ifadeyle.

Dük:

– Yanlış mı duymuşum, diye gürledi.

– Evet, köpeğinizin burada olmadığını söyledi. Sizin köpeğiniz olmadığını söyledi.

– Sözlerimi çarpıtmayın, diye bağırdı Dük sinirlice sonra gözlerini kısarak biraz daha ilerledi.

– Eğer köpek benim değilse şu benim olmayan köpeği görebilir miyim lütfen, diye haykırdı.

Joe, annesine baktı. Annesi yutkundu ve yardım ister gibi etrafına bakındı. Dudakları kenetlendi. Dük ise kaşlarını çatmış, sinirli sinirli cevap bekliyordu. Bayan Carracough derin bir nefes alarak cevap vermeye hazırlandı.

İşte tam bu sırada arkadan, kapının gıcırdayan sesi duyuldu ve Sam Carracough'ın sesi yükseldi:

– Bu, size yemin ederim ki evimdeki tek köpektir. Hiç sizin köpeğinize benziyor mu?

Joe son bir isyan çığılığı ile patlamak istedi ama babasının yanındaki köpeği görünce şaşkınlıktan donakaldı.

Babasının yanında, daha önceden hiç görmediği güzel bir köpek vardı. Bu köpek Lassie'den çok ama çok farklıydı.

Lassie'nin kafası asil ve ince idi ama bu köpeğin kafası geniş ve kabaydı. Lassie'nin kulakları eğik ve orantılıydı ama bu köpeğin bir kulağı çökük, öbür kulağı her koli cinsi köpek sahibinin tüylerini diken diken edecek kadar dimdikti.

Dahası, Lassie'nin kürkü halı gibi düzgün ve güzeldi ama bu köpeğin kürkünde göze hoş gelmeyen, rastgele

serpiştirilmiş gibi siyahlıklar vardı. Lassie'nin dört patisi de beyazdı ama bu köpeğin patilerinin biri beyaz, biri siyah, ikisi de kahverengiydi. Lassie'nin kuyruğu kostümünü tamamlar gibi zarafetle sallanırken bu köpeğin kuyruğu sonradan hatırlanıp da eklenmiş gibiydi.

Joe'nun babası sesini yükselterek sordu:

– Söyleyin bana, bu köpek sizinkine hiç benziyor mu?

Dük biraz hayal kırıklığı biraz da şaşkınlık içerisinde,

– Hayır, benimki değil, diye cevap verdi.

Baba, anne ve oğul, nefesleri tutulmuş bir şekilde şaşkın şaşkın köpeğe bakan Dük'ü izliyorlardı.

Ama Rudling Dükü tecrübeliydi, yıllardır çok şey görmüştü ve hiçbir şey söylemiyordu. Sadece bastonuna yüklenerek yavaşça yaklaştı. Gözlerini köpektan hiç ayırmıyordu. Rüyada imiş gibi sakince eğildi ve köpeğin bir patisini eline aldı ve çevirerek inceledi. Koliye en az her Yorkshirelı kadar anlayan gözlerle baktı. Ama bu gözler artık boşu boşuna eğik kalkık kulaklarla ilgilenmiyordu. Bunun yerine köpeğin patisini çevirerek altına baktı. Ayağının altında beş tırnak ve dikenlerle taşların açtığı yarı kapanmış yaraları gördü.

Dük kafasını kaldırdı ve uzun süre çömelmiş vaziyette göğe baktı. Sonra da ayağa kalkarak konuşmaya başladı ama artık sözlerinde Yorkshire ağzından eser yoktu. Bir asilin bir diğeriyle konuştuğu gibi konuştu.

– Sam Carracloough, dedi. Bu köpek bana ait değil. Yüksek affınıza sığınarak sizden özür diliyorum, o hiçbir zaman bana ait olmadı, bir an bile!

Sonra arkasını döndü ve bastonunu yere vurarak söylene söylene yürüdü.

– İnanamıyorum.. Böyle şey olur mu? Dört yüz mil! Gözlerime inanamıyorum!

Kapıda torunu yine kolunu çekştirerek,

– Buraya neden geldik, diye fısıldadı. Hatırlıyor musun?

Dük bir rüyadan uyanmış gibi şaşkın,

– Fısıldama! Tabi ki hatırlıyorum, söylemene gerek yok, dedi.

Sonra geri dönerek o korkunç sesiyle,

– Carracloough! Carracloough! Neredesin? Nerede saklanıyorsun, diye bağırdı.

– Buradayım hâlâ efendim!

– Oh, evet! Evet. Tabi ki oradasın. Çalışyorsun ha?

– Evet, çalışıyorum, diye cevap verdi Joe'nun babası.

Söyleyebileceği en iyi şey buydu.

Dük:

– Evet, çalışyorsun demek. Bir işin var mı senin, diye homurdandı.

– Şey, şimdi bu yolda, diye başladı Carracloough. Lafi diline dolanınca Bayan Carracloough imdadına yetişti, York-

shire'daki her ev kadınının ve dünyanın diğer yerlerindeki çoğu ev kadınının yapacağı gibi.

– Benim Sam'mim tam olarak çalışmıyor aslında fakat düşündüğü üç ya da dört şey var kafasında. Bir çeşit araştırma diyebiliriz. Henüz bunlardan hiçbirisine evet ya da hayır demedi.

– Öyleyse hemen onlara hayır demeli, diye aceleyle konuştu Dük. Kulübelerde çalışacak birine ihtiyacım var ve düşünüyorum ki Carracloough... Gözlerini adamın yanında duran köpeğe çevirdi.

– Köpeklerden anlıyor olmalısın. Orada kurulu bir düzen de var.

– Hayır, durun bir dakika, dedi Carracloough. Bilmelisiniz ki bir adama sorun çıkartıp daha sonra da onu işinden etmek istemem. Anlamalısınız Bay Hynes...

– Hynes, diye homurdandı Dük. Hynes? O geri zekâlıyı kovmak zorunda kaldım. Köpekten hiç anlamıyor. Hiçbir Londralının, işleri bir Yorkshirelinin keyfine bırakmayacağını bilmeliydi. Şimdi bu iş için seni istiyorum.

– Hâlâ aklıma takılan bir şey var, diye karşı çıktı Bayan Carracloough.

– Nedir?

– Bu iş için ne kadar ödeyeceksiniz?

Dük dudaklarını emerek,

– Ne kadar istersin Carracough, diye sordu.

– Haftada yedi pound, ne dersin, diye atıldı Bayan Carracough, kocasının bir hazırlık nefesi almasına bile fırsat vermeden.

Ama Dük de bir Yorkshireliydi ve bu, paranın söz konusu olduğu bir yerde bir şansı kaçırsa kendisini hor göreceği manasına geliyordu.

– Beş, diye kükredi. Bir penny daha fazla vermem.

– Altı pound, diye pazarlık etti Bayan Carracough.

– Altı.

– Tamam, dedi Bayan Carracough.

İkisi de sevinmişlerdi. Bayan Carracough haftada üç pounda bile razıydı aslında. Dük de paha biçilmez birini kiraladığını düşünüyordu.

– Öyleyse bu iş tamamdır, dedi Dük.

Bayan Carracough:

– Öyle zannediyorum ki malikânenizin orada bir evimiz de olacak.

– İyi pazarlık ediyorsunuz bayan, dedi Dük.

Sonra da,

– Ama bir şartla, dedi sesini yükselterek. Benim topraklarımda yaşadığınız sürece etrafta kalın kafalı bir köpek görmeyeceğim tamam mı?

Sam Carracough'ın şaşırdığını görünce kendi kendine

kıkır kıkır gülerek bekledi. Ona cevap veren ise Joe oldu. "Oh, hayır efendim. Siz merak etmeyin. Zamanının çoğunu okulda beni bekliyor olarak geçirecek. Biz onu bir şekilde sizin tanıyamayacağınız bir hâle sokarız."

– Şüphe etmiyorum, diye konuştu arabasına doğru yol alırken. Bunu yapacağınızdan şüphe etmiyorum. Hmmm... Asla...

Arabanın içindeki küçük kız yaşlı adama doğru yanaştı.

– Sallanma, diye çıkıştı Dük. Yolculuk esnasında sallanlara katlanamam.

– Dede, dedi. Sen çok iyisin!

Yaşlı adam öksürdü ve boğazını temizledi.

– Saçma, diye bağırdı. Saçmalıyorsun. Büyüdüğün zaman benim katı yürekli bir Yorkshire realist i olduğumu anlayacaksın. Beş yıldır bu köpeği alacağıma yemin etmişim ve şimdi o benim artık.

Sonra yavaşça başını kaşıdı.

– Ama onu elde etmek için adamı satın almak zorunda kaldım. Belki de bu, pazarlığın en kötü tarafı değildi...

Her Şey Eskisi Gibi

Genç Joe Carraclough Dük'e, köpeğini birkaç gün içinde onun tanıyamayacağı bir hâle sokabileceklerini söylediğinde köpeğin nasıl görünmesi gerektiği konusundaki düşüncesine göre doğru ya da yanlış konuşuyordu.

Elbette, eğer babasının kendi dürüstlük kurallarını çiğ-nemeden oğlu için eski hâline getirmeye çalışmış olduğu o bükük kulaklı, kuyruğu paçavraya dönmüş köpeği görmüş olsaydınız, onu asla tanıyamazdınız. Ama eğer Sam Carraclough'ın o gurur verici, muhteşem kafalı Lassie'sini görmüşseniz, onu o hâliyle bulabilirdiniz.

Lassie, haftalar geçtikçe dikkatli beslenerek ve tedavi görerek yavaş yavaş eski hâline dönüyordu. Sıskalığı kaybolmuştu ve yılların onda meydana getirmiş olduğu o güçlü yapı ona yardım etmişti şimdi. Bir kere daha kabarıp dalgalanarak gözleri kamaştırıyordu.

Sahipleri ona iyi masaj yapmış, ayağındaki küçük aksamayayı da ancak bir köpek uzmanının fark edebileceği şekilde önemsiz bir hâle getirinceye kadar patisini ovuşturmuşlardı. Bir köpek uzmanı dışındaki herkesin gözüne, artık o harikulade köpek olarak görünebilirdi. Hafta içi her gün saat dörde beş kala, Greenall Köprüsü'nün dükkân sahipleri bir kere daha dışarı bakıp sokaktan aşağı doğru giden bu köpeği görecekler ve "Saatlerinizi ona göre ayarlayabilirsiniz." diyeceklerdi ve her zaman Joe Carraclough okulundan çıkacak, köpeğini selamlayacak ve birlikte mutlu bir şekilde evin yolunu tutacaklardı.

Joe Dük'e, köpeğin her zaman onu bekliyor olacağına dair söz verdiği zaman yanılmıştı. Çünkü bir zaman geldi ki Lassie artık okul kapısında görünmüyordu. Joe da buna aldırmıyordu tuhaf bir şekilde. Eve yalnız giderken oldukça mutlu görünüyordu.

Günlerden bir gün Joe, yine kendi kendine ıslık çalarak Dük'ün arazisinin yanından geçerken kızı gördü.

Ona karşı kendisini mahcup hissediyordu. O, köyün küçük kızları gibi tombul ve kemikli gözüküyordu.

Kız:

– Merhaba, dedi.

– Merhaba, diye cevap verdi Joe.

Konuşacağı hiçbir şey yoktu ama orada duruyordu.

– Okuldaydım, dedi kız.

– Öyle mi?

– Evet ama şimdi tatildayım.

Bu cümle üzerine düşündü ve,

– Bizim tatilimiz yok, dedi Joe.

Bir an sessizlik oldu ve sonra kız:

– Lassie nasıl, dedi.

Joe sıcak bir şekilde tebessüm etti ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bir baktı.

– Gelip görebilirsin, dedi bir iyilik yapıyormuş gibi.

Beyaz duvarlarını hatmi çiçeklerinin süslediği eve doğru her zamanki yoldan gittiler. Joe, kapıyı açtı ve,

– Anne, dedi. Lassie’yi ona göstereceğim.

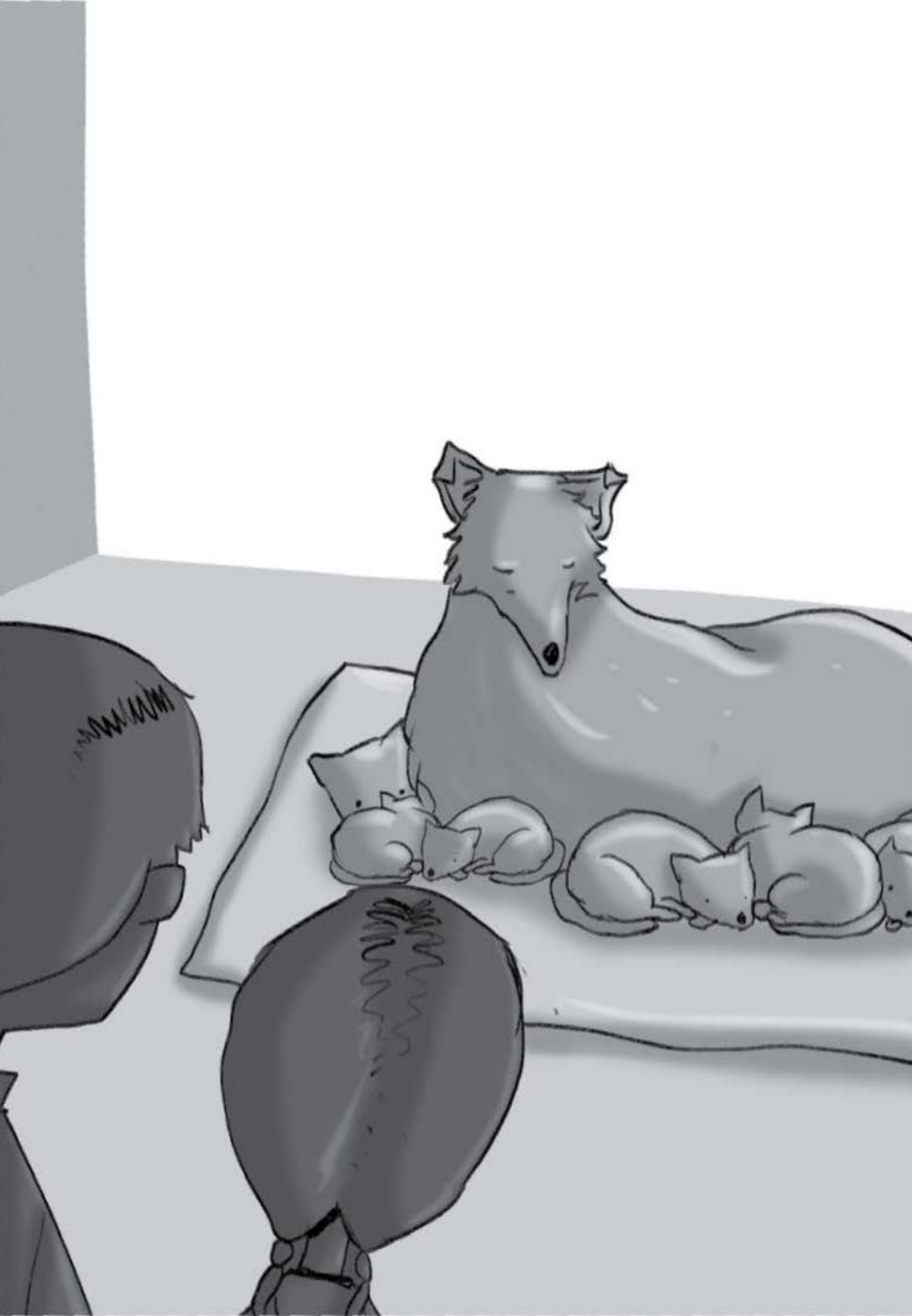
– Neden içeri gelmiyorsun bayan, dedi annesi önlüğünü düzelterek ve çay için örtülmüş beyaz masa örtüsünü eliyle sıvazlayarak.

Joe, soğuk bulaşıkhaneye doğru gitti. Orada, karanlıkta duran bir kutunun içinde Lassie ve etrafına dizilmiş yedi tane uyuyan tombul yavru vardı.

– Görüyorsun, dedi Joe gurur duyarak. Onu burada tutuyoruz, çünkü kulübelerde mutlu olamıyor. O bir ev köpeği.

Kız eğildi ve içlerinden bir tanesine işaret parmağıyla dokundu. Küçük yavru hıçkırdı.

– Hâlâ körler mi, diye sordu.

Sonra ikisi de güldü.

– Tabi ki değiller. On gün geçtikten sonra gözleri açılır yavruların. Bunlar üç haftadan daha fazladır hayattalar, koşabiliyorlar, sadece uyumayı biraz fazla seviyorlar o kadar!

Lassie başını kaldırdığında Joe, tebessüm ederek onu güzelce okşadı. Kız:

– Onlar hakkında çok şey biliyorsun değil mi, diye sordu.

– Daha önce de yavruları olmuştu, o zamandan hatırlıyorum. Lassie tıpkı eskisi gibi değil mi?

Köpeğine bakarak oraya çömeldi. Eskisi gibi miydi her şey? Bunu sık sık düşünüyordu. Aralarında nazık bir vedalaşma oldu. Joe onu, başka bir zaman yavruları gelip görmesi için davet etti.

Kız gittikten sonra bile Joe hâlâ bunu düşünüyordu. Daha önce bir çocuk olarak ulaşamadığı bir hayat hakkında bir çeşit cevap bulacakmış gibi.

Şimdi yaşadıkları ev farklı olmasına rağmen birçok yönden birkaç yıl öncesini anımsatıyordu.

Mesela, sabahleyin fazladan bir kaşık şeker daha aldığına artık annesi ona kızıp şöyle konuşmuyordu:

– Dikkat et genç adam! Şeker çok pahalı.

O, Yorkshire ağzıyla ne kadar aç olduğunu söyleyerek içeri girdiğinde artık annesinin yüzünü korku almıyordu. Gülüp şöyle diyordu:

– Aman Allah’ım, seni nasıl doyuracağımı bilmiyorum. Yediklerin nereye gidiyor?

Bunu her söylediğinde sesi, bu kadar iştahı olan bir oğlu olduğun için gurur duyduğunu hissettirir tarzdaydı. Bu da eskiden olduğu gibiydi.

Artık anne ve babası, Joe aniden içeri girdiğinde konuşmayı kesmiyor, o yatmaya gittikten sonra da tartışıyorlardı. Artık babası, her gün eve gelip ocağın yanına oturarak hiç konuşmaksızın ateşe doğru bakmıyordu.

Bunun yerine annesi, babasının duyulan ilk ayak sesleriyle birlikte havaya zıplayarak sevinçle bağıırıyordu:

– Bak, baban geliyor!

Sonra, kocasının gelişini duyması ve ona kapıyı açması arasındaki kısa zaman zarfında sanki dünyadaki en önemli işmiş gibi buharı çıkan çorba kâselerini ve fırından hızla çıkarttığı yemek dolu kapları masaya taşıyordu.

Sonra da elleri belinde şöyle diyordu:

– Acele et Sam! Bu akşam yemekte koyun kafası ve meyveli börek var, kimseyi bekleyecek hâlleri yok.

Akşamları böylece geçiyordu, tıpkı eskisi gibi... Babası da masaya oturup başını yemeğe doğru eğmeden önce onlara bakıp şöyle diyordu:

– Joe’muz bugün nasıl bakalım? Derslerini iyi yaptın mı okulda?

Her şey eskisi gibi oluvermişti birden! Bunun nedeni ne idi?

Joe, akşam yemeği boyunca bunu düşündü. Birden Lassie'yi hatırladı. İçinden "Eve geldi ve bize şans getirdi." diye geçirdi.

Bir şarkı mırıldanarak başını köpeğe yasladı.

Sonra annesi:

- Joe, köpekle birlikte yatma öyle. Üzerin hep kıl olacak. Bu akşam niye bu kadar sessizsin?

Joe kendi kendine güldü ve köpekle konuşmaya devam etti:

- Sen bir ev köpeğisin değil mi Lassie, diye söylendi. Evet, öylesin ve bize şans getirdin. Çünkü sen eve geldin. Sen benim eve gelen köpeğimsin Lassie. Bu senin ismin. Eve gelen Lassie.

Ama annesi tekrar konuştu:

- Beni duydun mu Joe Carraclough? Onu rahatsız ediyorsun. Bakması gereken yavruları var. Bunu senin daha iyi bilmen gerek.

Joe:

- Baba, kaburgalarını hissedebiliyorum, dedi.

Babası sandalyesini kilime doğru çevirdi ve ayaklarını uzattı. Sonra kendi kendine gülerek piposunu yakmaya başladı.

– Biraz zayıf olduğunu düşünmüyor musun, diye sordu endişeli bir şekilde.

– Sanırım biraz daha fazla sığır etine ihtiyacı var. Ama biraz daha az sütle idare edebilir, diyerek muzipçe gülümsedi Joe.

Annesi yıkadığı bulaşıkları dizerken bir yandan da,

– Sen yaptın değil mi? Hepsi bu mu, diye konuşmaya başladı. Demek onun daha çok sığır etine ihtiyaç duyduğunu düşünüyorsun. Hay hay! Fakat ondan bir Carracloough ya da Yorkshireli olmaz. Tabi eğer sokak köpeği yetiştirmek ya da sopayla yumurtaları kırmaktan başka bir şey bildiklerini düşünmüyorlarsa. Hıh, bazen bu köydeki bazı insanların köpeklerin üzerine kendi canlarından çok düştüklerini düşünüyorum. Köpekler, köpekler, köpekler... Bunlar yetiştikten sonra artık nereye aitse oraya gider. Ondan sonra da evimde başka köpek istemiyorum.

Annesinin bu sözleri üzerine babası gülümsedi.

– Hımm, demek şimdi de bana gülüyorsunuz ha! Peki, gösteririm ben size gününüzü. Sana bir ders vereyim de gör gününü!

Joe, kaçıp gidinceye dek bulaşık havlusuyla ustaca ufak fiskeler attı.

– Sana gülmiyordum anne!

– Peki o zaman neye gülüyordun?

– Babama gülüyordum, bana komik yüz hareketleri yapıyordu.

Bayan Carracough kocasına döndü:

– Demek banaydı ha? Peki, sana da dersini vereyim!

Fakat annesi tam hamle yaptığı sırada Joe, babasının iri ve güçlü ellerinin uzanıp parlak bileklerinden birini hapsettığını gördü. Öbür kolu da Bayan Carracough'ın geniş beline dolandı ve annesi öylece kalakaldı. Sonra babası, Joe'ya baktı ve gülümsedi.

– Bak şuna Joe. Bu köydeki en kemikli kadın kim ha?

– Annem, dedi Joe yiğitçe ve kalbindeki bütün dürüstlükle.

Bayan Carracough'ın yüzünü sevinçli bir gülümseme kapladı.

– Siz ikiniz, dedi. Ah siz bir elmanın iki yarısı gibisiniz. İkiniz de bana yağcılık yapıyorsunuz.

– Hayır. Delikanlı, dürüst bir soruya dürüstçe karşılık verdi. Ayrıca senin epeyce fazlalığın var.

– Ah, demek tombul olduğumu düşünüyorsun. Neyse, bırak da gideyim Sam Carracough. Tabakları kurulamayı bitirmem lazım!

Fakat babası, annesinin gitmesine izin vermedi. O da kafasıyla kurtulmaya çalışınca babası korunmak için başını eğdi sonra her ikisi de güldü.

Çok uzun zamandan beri ilk defa annesini ve babasını
mutlu görüyordu. Köpeğe doğru döndü. Lassie'nin kulağına,
- Sen benim yuvaya dönen Lassie'msin, diye mırıldandı.

MASAL KAÇKINI

İyi ile kötünün bir mücadelesine daha tanık olmaya ne dersiniz?

Masaldan kaçan Çiğin adında bir dev ile bir cüce, Sakız Ormanı'nda karşılaşır arkadaş olurlar. Çiğin ne kadar iyi kalpli ve yardımseverse cüce de o kadar hain ve kötü kalplidir. Dev arkadaşlığı ve iyiliği sayesinde gerçek bir insana dönüşen cüce ormandan kaçar. Cücenin peşinden giden dev, beklemediği olaylarla karşılaşır.

 Nehir Aydın Gökdoğan

 208 sayfa • 12,5x21 cm

 10+ Yaş

erdemyayinlari.com.tr

 erdem
cocuk

HUZURSUZ KÂŞİFLER-1

ZAMANLAR ARASI GEÇİŞ

Kılavuz Kâşifler insanlığın geleceği için endişeli...

Korkunç bir sona yaklaştıklarının farkında olmayan insan ırkı uyarılmalıdır. Bu görev; dünyadaki hayatları sona erip Berzah âlemine geçen Kılavuz Kâşiflere verilir. Kâşifler, dünyadan seçilen arayıcı çocuklara kılavuzluk ederek onları bir sınavdan geçirecek; başarılı olan arayıcı, Kâşifler Okuluna girmeye hak kazanacaktır.

Serinin bu ilk kitabında Fuat arayıcı seçilir ve onun kılavuz kâşifi de Simyacı Kâşif Cabir Bin Hayyan'dır. Fuat'ı ve arkadaşı Kerim'i zamanlar arası geçişlerin, fizik ötesi yolculukların yaşandığı bir macera beklemektedir. Fuat, Kâşifler Okuluna girmeye hak kazanacak mı?

Okuduklarının gerçek mi kurgu mu olduğuna sen karar ver.

 Suhibe Göker

 184 sayfa • 12,5x21 cm

 10+ Yaş

erdemyayinlari.com.tr

erdem
çocuk

BİLİMİN ÖNCÜLERİ

**Bilim tarihine iz bırakan öncülerin
biyografik romanları...**

Bilimin Öncüleri serisi, İbni Sina, Farabi, Razi, İbni Heysem ve Ulug Bey'in hayatları hakkındaki temel bilgilerden yola çıkılarak oluşturulmuş kurgu romanları içeriyor. Tarihe adını yazdırmış bu bilim insanlarının çocukluklarına, afacanlıklarına ve hayallerine ulaşmak için neler yaptıklarına şahit olacaksınız.

7
kitap

80 sayfa

80 sayfa

80 sayfa

120 sayfa

88 sayfa

112 sayfa

120 sayfa

12,5x21 cm

8+ Yaş

Lassie

Eric Knight

Lassie, küçük sahibi Joe'ya çok bağlıdır, Joe da ona...
Joe'nun ailesi parasız kaldığından Lassie'yi satmak zorunda kalır.
Bu iki dost, tekrar bira araya gelebilmek için neler yapmaz ki!

Dünya Klasikleri

1. Çocuk Kalbi	14. Don Kışot
2. Gulliver'in Gezileri	15. Küçük Kadınlar
3. Monte Cristo	16. Pinokyo
4. Alis Aynalar Ülkesinde	17. On Beş Yaşında Bir Kaptan
5. Oliver Twist	18. Pollyanna
6. Deniz Altında 20000 Fersah	19. Heidi
7. Defne Adası	20. Moby Dick
8. Üç Silahşorlar Kralın Hizmetinde	21. Kaptan Grant'ın Çocukları
9. Üç Silahşorlar Kraliçenin Hizmetinde	22. Peter Pan
10. Sefiller "Kozet"	23. Düşler Ülkesinin Kralı
11. Tom Sawyer	24. Lassie
12. Küçük Kemancı	25. Demir Yolu Çocukları
13. Seksen Günde Dünya Gezisi	

ISBN: 978-975-501-336-7

9 789755 013367

f/erdemcocukkitaplari

📱/erdemcocuk

🌐/erdemyayinigrubu

Yas
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15